

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 74: Forslag til lov om ændring af lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber, lov om individuel boligstøtte, lov om midlertidig regulering af boligforholdene og forskellige andre love. (Konsekvensændringer som følge af lov om byfornyelse og udvikling af byer).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).
(Fremsat 13/11 2003. Første behandling 20/11 2003. Betænkning 9/12 2003. Anden behandling 11/12 2003. Tillægsbetænkning 17/12 2003).

Der var stillet 1 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 67 stemmer (V, DF, KF, RV og KD) mod 42 (S, SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 8: Forslag til lov om ændring af lov om CO₂-kvo-ter for elproduktion. (Fastsættelse af CO₂-kvo-ter for 2004 og ændret anvendelse af afgiftsprø-venu).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).
(Fremsat 8/10 2003. Første behandling 23/10 2003. Betænkning 3/12 2003. Anden behandling 11/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 63 stemmer (V, DF og KF) mod 48 (S, SF, RV, EL og KD).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 7: Forslag til folketingsbeslutning om indgåelse af aftale mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevilling af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund.

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).
(Fremsat 8/10 2003. Første behandling 23/10 2003. Betænkning 11/12 2003. Tilføjelse til betænkning 18/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Formanden:

Ved førstebehandlingen blev det her beslutningsforslag behandlet sammen med de næste

to punkter på dagsordenen, og da vi ved tredje- og sidstebehandlingen skal stemme for hvert enkelt, vil der alligevel blive mulighed for at debattere dem samlet. Hvis der er nogen, der ikke kan fætte sig inden for de 10 minutter, som er tidsfristen for ordførerne, vil der også blive tolereret en mindre overskridelse.

Forhandling

Svend Auken (S):

Socialdemokratiet stemmer ja til de to følgende punkter på dagsordenen om olieskatteloven og undergrundsloven. Derimod agter vi at stemme nej til B 7, Nordsøaftalen.

Hovedproblemet for os i den aftale er ikke, at det økonomiske resultat er magert. Tværtimod er der dele af arkitekturen i forslaget, bedre beskatning, en mere fornuftig opbygning af betalingen til staten baseret på overskudsandele, som vi har stor sympati for, og som vi har understøttet i den offentlige debat.

Kl. 10.20

Det er heller ikke det, at man laver en aftale. Tværtimod har det hele tiden været min opfattelse, at man fik den bedste udnyttelse, den mest harmoniske udvinding, hvis man kunne indgå en aftale med bevillingshaverne.

Vi har kritiske punkter til den konkrete aftale, der er indgået. Vi mener, at den på en række punkter er for mager, og at man har bøjet sig for langt. Man kan også sige det på den måde, at Esplanadens forhandlere har været for dygtige i forhold til statens.

Vi synes, at den skattemæssige overgangsordning, der er lavet, er meget lukrativ i forhold til bevillingshaverne. Vi havde gerne set, at man startede med indkomståret 2003. Vi er uforstående over for, at bevillingshaverne ikke stadig væk skal betale olierørsafgift frem til 2012 ligesom alle andre. Der er intet sagligt argument for at ophæve olierørsafgiften specielt for DUC.

Men det kan man diskutere frem og tilbage. Vi må jo indrømme, at der altid skal være en vis margen i en forhandling, og en opposition vil jo altid se på det med kritiske øjne, og vi har været kritiske. Men det er ikke det, der giver anledning til, at vi agter at stemme imod forslaget.

Det, der gør, at Socialdemokratiet efter et meget grundigt undersøgelsesarbejde med masser af skriftlige og mundtlige spørgsmål, notater, høring og samråd, er kommet til det resultat, at vi ikke kan stemme for B 7, men må stemme

imod, er afsnit 6 i aftalen, den såkaldte kompensationsaftale.

Den aftale betyder, at det danske Folketing – fremtidige danske Folketing – er bundet frem til 2042. Det vil sige, at man ikke, som bestemmelsen er udformet, uden at betale kompensation kan stoppe huller i olieskatten. Man kan ikke som led i en international tendens sænke selskabsskatten og så samtidig forhøje olieskatten, medmindre man sikrer sig, at hele provenuet til finansiering af selskabsskattenedsættelsen kommer fra erhvervslivet. Det vil sige, at den selskabsskattesænkning, som vi kan forudse med stor sikkerhed, vil betyde, at marginalskatten ude i Nordsøen vil blive sænket, uden at vi kan gøre noget ved det.

Vi ved også, at hvis man ophæver de særlige undtagelsesbestemmelser for CO₂-skatten, der gælder ude i Nordsøen, og ligestiller de danske udvindere af kulbrinter i Nordsøen med andre i Nordsøen, så skal der betales kompensation.

Hvis det danske samfund skulle komme ud i en alvorlig krisesituation, og alle grupper i det danske samfund skulle yde for at redde landet – og glem ikke, at vi taler om en situation helt frem til 2042 – så ved vi, at ethvert ekstra bidrag fra DUC vil udløse en kompensation. Vi har spurgt i udvalget, om en sådan kompensationsbestemmelse findes i andre lande, og svaret er, at det vidste ministeren ikke af at det gjorde, det fandtes ikke. Og det er selvfølgelig, fordi ministeren har undersøgt, hvordan forholdene er i Norge, Holland, England, USA osv. Det er lande, vi normalt sammenligner os med.

Men efterfølgende har det vist sig, at ministerens svar ikke var rigtigt: Det findes faktisk i andre lande, en sådan kompensationsbestemmelse findes i andre lande. Ekspertter har nemlig under høringen oplyst over for os, at der findes den slags kompensations- eller stabiliseringsaftaler i lande som Georgien, Kasakhstan, Angola, Peru, altså lande, vi normalt ikke sammenligner os med.

Spørgsmålet er: Kunne økonomi- og erhvervsministeren have fået afsluttet en aftale uden at gå ind på disse ydmygende vilkår? Svaret fra ministerens side er: Det kunne han ikke. Svaret fra vores side er: Så skulle han ikke have indgået en aftale.

Men vi sætter spørgsmålstegn ved, om han kunne have fået en aftale eller ej. Vi henviser til, at Anker Jørgensen i 1981 i forhandlinger med A.P. Møller blev stillet over for et lignende krav

og sagde nej og alligevel fik gennemført en aftale.

Kl. 10.25

Vi binder nu Folketinget frem til 2042, hvis B 7 bliver vedtaget. Det er i virkeligheden en suverænitetssafgivelse. Havde det været i forhold til EU, ville det kun kunne vedtages med fem sjettedels flertal i Folketinget eller efter en folkeafstemning. Her indgår vi på bindingen på en måde, hvor Folketinget ikke har haft den største indflydelse på bestemmelsens udformning. Ingen af os har set den aftale bortset fra ministeren, inden den var indgået, og efterfølgende fik vi at vide, at der ikke kunne ændres et komma i den pågældende aftale.

Man henviser til, at man ikke kunne inddrage Folketinget og vise dem aftalen på forhånd af hensyn til de børsetiske regler. Skal de børsetiske regler stå over hensynet til Folketinget? Det er overraskende, at partier, som er så optaget af demokratisk underskud og demokrati i EU og suverænitetssafgivelse dér, her blot på et vigtigt område vil afstå suverænitet, endda til et privat firma, uden at Folketinget har haft en jordisk chance for at blive inddraget.

Hvorfor er den aftale her? Ja, det er da klart: Hvis bevillingshaverne som de eneste i det danske samfund kan sikre sig mod skatteforhøjelser i de næste 40 år, det, jeg har kaldt skattestop frem til 2042, så er det da klart, at de gerne vil gøre det. De har selvfølgelig også i erindring, hvad der skete med pinsepakken i sin tid, hvor regeringen oprindelig dengang havde en tanke om at sænke selskabsskatten, men ikke for aktiviteterne i Nordsøen. Det blev som bekendt ikke til noget. Men det, denne aftale betyder, er, at sådan noget, som dengang var overvejet og foreslået, ikke vil kunne lade sig gennemføre i fremtiden.

En sådan aftale kan man simpelt hen ikke sige ja til. Det er efter min mening at give afkald på rettigheder til vores olie, vores gas. Når man følger den offentlige debat, har man lidt det indtryk engang imellem, at regeringsordførerne og ministeren har den opfattelse, at det i virkeligheden er Dansk Undergrunds Consortiums olie og gas, og at vi skal være dybt taknemlige for, at de vil overlade lidt mere af olien og gassen til os andre, end de hidtil har gjort. Det er ikke vores opfattelse. Det er olie og gas, der tilhører det danske samfund. Hvorfor skal rådigheden over den overlades på disse vilkår til fremtiden?

Hvad sker der så efter aftalen? Der har været allehånde spekulationer. Der er ingen mulighed

efter aftalen for at komme uden om disse vilkår, medmindre man i en helt urimelig situation i en genforhandling gør opmærksom på og vinder offentlig støtte til, at det er urimeligt, fordi forudsætningerne totalt har ændret sig. Men rent juridisk er der ikke noget at komme efter.

For Socialdemokratiet er jeg nødt til at sige: Det er for os en hellig ting, at indgåede aftaler overholdes. Derfor vil vi selvfølgelig ikke, som der har været leget med i offentligheden, spekulere i, om vi kan fikle med ordningen i 2005 og 2006 og 2007. Vi vil føle os forpligtet af den aftale, selvfølgelig vil vi det. Det er netop derfor, at vi er dybt skeptiske over for at indgå aftaler, vi ikke kan overskue virkningerne af, eller som vi bedømmer negativt. Det er, fordi vi ved, at når vi først har indgået en aftale, så vedstår vi den.

Jeg vil stærkt – men jeg ved godt, det er et sent tidspunkt at gøre det – appellere til de borgerlige politiske partier om, at man i denne sag tænker sig om og lader demokratiet få en chance. Indgå aftale med A.P. Møller, javel. På lidt dårlige vilkår, javel. Men ikke en binding i forhold til Folketinget, ikke en garantiordning.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg husker – også fordi jeg blev mindet om det, da jeg så dagsordenen for i dag, et senere punkt på dagsordenen – at jeg for vistnok 12 år siden indgik en aftale med den, der dengang var formand for Det Konservative Folkeparti og statsminister i Danmark, Poul Schlüter, om en garanti. Det var en garanti til alle unge mennesker, der startede på en erhvervsuddannelse, om, at de kunne få lov at gennemføre den erhvervsuddannelse. Det var en garanti, der betød, at der altid var en praktikplads, om ikke andet så ved skolen. Den indgik jeg med Poul Schlüter dengang. Den afskaffer vi i dag. Den garantiordning bliver afskaffet i dag. Garantien til alle de unge i en af de mest skrøbelige faser af deres liv afskaffer vi; den afskaffer VKO-flertallet senere i dag.

Kl. 10.30

Til gengæld indfører vi en garanti for de allerstærkeste mennesker i det her samfund og helt frem til 2042. Hvis ikke det er udtryk for klokkeklar ideologi og et skifte i de borgerlige partiers retsopfattelse, så ved jeg ikke, hvad det er.

Vi stemmer imod.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Er det ikke sådan, må jeg spørge hr. Svend Auken, at det, vi med denne her aftale netop sik-

rer, er en garanti for finansiering, bl.a. af afdragelse af vores alle sammens gæld?

Jeg vil godt bede hr. Svend Auken kommentere et citat fra Politiken den 15. december, der hedder:

Dansk Metal kalder aftalen for god og er tilfreds med, at den sikrer 4.000 danske arbejdspladser. Forbundet anser kompensationsklausulen for rimelig, da den sikrer A.P. Møller – Mærsk og selskabets partnere i Nordsøen, Shell og ChevronTexaco, ro til at investere. Det er store investeringer, så investorerne skal have en sikkerhed for, at pengene kommer hjem igen, siger næstformand Ole Ibsen fra Dansk Metal. Han frygter for olieindvindingen, hvis ikke der er ro til at foretage store investeringer.

Er problemet ikke, at det jo netop er Socialdemokratiet, der, som det også fremgik af Børsens leder for nogle dage siden, med forhistorien netop har tvunget olieselskaberne i Danmark til at reagere, som om de arbejder i en bananrepublik? Det er Socialdemokraterne, der har krævet allerede indgåede aftaler genåbnet, for at staten kan få flere penge ind, ikke én gang, men tre gange i de seneste årtier.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Man kan sandelig høre på hr. Aukens indlæg, at der er lidt voldsomt trut i valgtrompeten i øjeblikket, og det bliver forstærket hele tiden.

Der bliver talt om bananrepublik. Jamen er det ikke også en bananrepublik, hvis der er frit spil til at gå ind og brandskatte bevillingshaverne og ændre den totale balance, man har i aftalen, til ubalance? Det har der jo været visse indikationer af ville ske.

Jeg har før citeret kommentaren fra hr. Mogens Lykketoft den 17. juni til Berlingske Tiden: Hvis økonomi- og erhvervsministeren ikke lytter til Socialdemokratiets krav, så vil man føle sig frit stillet til at lave aftalen om, hvis partiet får flertal til det. Det må være konsekvensen. Det er da klar tale.

Jamen så er det da også klar tale, at der ind sættes en kompensationsparagraf, en værneparagraf, for at dette skal undgås. Det er en helt naturlig refleksion over den udtalelse.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes faktisk, det er ganske utroligt, at hr. Svend Auken og Socialdemokratiet kan sige nej til en aftale, der betyder investeringer og ar-

bejdspladser og milliarder af kroner ned i statskassen.

Så påpeger hr. Svend Auken også, at det i 1981 ikke var nødvendigt for statsminister Anker Jørgensen at lave en kompensationsaftale. Men kan hr. Svend Auken ikke bekræfte heroppefra, at der i 1981 ikke var nogen kulbrinteskatt på olieproduktionen? Der var kun almindelig selskabsskat. Så når hr. Anker Jørgensen sagde nej, så var det jo bl.a., fordi den daværende regering havde planer om en sådan særskat, og da man derefter indgik 1981-aftalen, var A.P. Møller bekendt med planerne om en særskat, og den blev også indført i 1982.

Socialdemokratiet havde jo heller ikke i sin seneste regeringsperiode nogen ændringer, som kunne have givet flere penge i statskassen for Nordsøen. Tværtimod har man flere gange nedsat selskabsskatten. Så jeg synes ærlig talt, at man skal prøve at se tingene i den rette sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Når nu Socialdemokratiet ikke finder den del af aftalen, der vedrører kompensation, rimelig, og det samtidig påpeges, at i Socialdemokratiet vil man aldrig bryde en indgået aftale, men at man skulle have sagt nej til den aftale, vi lægger op til nu, så er der for mig at se kun et alternativ, nemlig at man havde ladet den gældende aftale køre frem til 2012, fordi Socialdemokraterne ikke vil bryde en sådan indgået aftale. Vi ved, at produktionen vil toppe i den periode.

Kl. 10.35

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge: Socialdemokraternes alternativ til at sige nej i dag er altså, at man bare skulle have ladet de gældende regler fortsætte. Står det ikke i skærende kontrast til den debat, der ellers har været under det her beslutningsforslag?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Først med hensyn til Dansk Metal, som med rette er optaget af beskæftigelsen: Der foreligger ikke nogen forbundsbeslutning mig bekendt mod aftalen her. Forbundsformanden og næstformanden har udtalt sig kritisk, men mig bekendt er der ikke nogen forbundsbeslutning eller hovedbestyrelsesvedtagelse.

Jeg vil da gerne sige, at jeg gerne tager en diskussion med Metals formand i en hvilken som helst Metalafdeling eller ved et hvilket som helst

tillidsmandsmøde i Danmark, og så må vi se, hvad medlemmerne af Dansk Metal mener om det her. Forbundsformanden har ret til at have sin mening, men vi deler ikke den vurdering.

Når fru Charlotte Dyremose lægger vægt på, hvad fagbevægelsen mener, og det synes jeg hun gør ret i, så var det måske mere relevant at tage LO's kongres, hvor det altså ikke er en enkeltperson, der har udtalt sig, men hvor 80 pct. af de delegerede vedtog at anbefale Folketinget at sige nej til aftalen.

I øvrigt – ministerens suffli til fru Charlotte Dyremose vil jeg nødig afbryde, men min taletid er jo tilmålt – må jeg sige, at alternativet til at lave denne her aftale er jo ikke, at man ingenting gør. Alternativet var, at man havde strammet skattereglerne og derefter tog en ny forhandling med A.P. Møller eller andre og så i god tid inden 2012 havde udbudt det.

Jeg har aldrig lagt skjul på, at jeg havde foretrukket, at man lavede en aftale. Jeg har faktisk været en af dem, der overtalte ministeren til, at det skulle man forsøge, og det ansvar tager jeg på mig, men kompensationsaftalen synes jeg ikke er acceptabel.

Fru Aase D. Madsen bruger udtrykket bananrepublik. Jeg bryder mig ikke om udtrykket bananrepublik og har ikke brugt det. Det er Børsens leder og fru Aase D. Madsen, der bruger det udtryk. Men jeg vil gerne gøre fru Aase D. Madsen og Børsen opmærksom på, at efter aftalen i 1981 er der indgået 70 koncessionsaftaler ude i Nordsøen, heraf mange med DUC, uden at der har været indføjet noget om kompensation, uden at der har været nogen kompensationsaftale iblandt dem.

Så til fru Helle Sjelle: Det, der var situationen i 1981, var, at DUC ønskede en garantiordning, en kompensationsordning, og det sagde den daværende regering nej til. Den daværende regering – synes jeg med fuld ret – sagde: Vi kan da ikke binde Folketingets beskatningsret i en privatretlig aftale. Skulle vi lave en aftale med alle de nuværende ejere af landbrug og sige, at der aldrig mere må være skat på produktionsjord herhjemme eller hvad? Hvad forestiller man sig? Er det lighed for loven, at nogle borgere kan blive fritaget for skat gennem en juridisk forpligtende aftale, der udløser kompensation, og andre borgere ikke kan? Det sagde den daværende regering klart nej til.

Til hr. Peter Christensen kun, at det, der umiddelbart var alternativet, og det var der jo flertal for i Folketinget, var at stramme skatte-

reglerne og dermed skaffe et betydeligt ekstra provenu til statskassen i den periode og så på den baggrund optage forhandlinger. Jeg synes, at det, økonomi- og erhvervsministeren gjorde, var rigtigt, det var bare resultatet, der var for ringe.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Mig forekommer det stadig væk svært forståeligt, at man på den ene side gør meget ud af at påpege, at man respekterer indgåede aftaler, og derefter gør det klart, at hvis ikke vi var nået frem til den aftale, der foreligger nu, så ville man have lavet et ensidigt indgreb på skatteområdet. Det er jo ikke at respektere indgåede aftaler.

Kl. 10.40

Jeg synes jo netop, at det er den holdning, der gør det naturligt, at A.P. Møller – Mærsk har ønsket en kompensationsdel i aftalen, at netop den socialdemokratiske holdning vel er skyld i, at også det element er blevet en del af aftalen, for det er jo tydeligt, at man fra Socialdemokratiets side gerne vil støtte den del, der giver et større skatteprovenu, men man vil ikke være parat til at acceptere, at der selvfølgelig i en forhandling stilles nogle modkrav for at indgå en sådan aftale. Derfor synes jeg, at Socialdemokratiet skulle tone rent flag, lade være med at snakke om at respektere indgåede aftaler og sige, at det her handler om, at man ønsker den højere beskatning uden en reel forhandling og en reel aftale.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Hr. Aukens argumenter ligner mere og mere papirtigre. Han efterrationaliserer og siger, at vi kunne have gjort det hele meget, meget bedre.

Men hr. Auken havde jo indtil 2001 alle kort på hånden. Man sad med flertallet, man sad med magten til at gøre det bedre. Hvorfor spillede man dog ikke trumfkortet ud der? Det ville betyde en samfundsøkonomisk manko på mindst 7 mia. kr. i tabt provenu, hvis vi ikke havde taget os sammen og virkelig vist, at vi ikke var papirtigre, men havde hår på brystet til at gøre det rigtige.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu citerede jeg Dansk Metals næstformand sidst, og formanden har jo som bekendt også været ude at kommentere bl.a. i Berlingske Tidende den 22. november, hvor han opfordrer

politikere til at tænke mere på de mange arbejdspladser, der er på spil i Nordsøen, og mindre på det taktiske Christiansborgspil.

Grunden til, at jeg vælger at citere det her, er jo netop, at det rammer utrolig godt plet. Er resultatet ikke, at Socialdemokratiet ender med at stemme for de strammere skatteregler, for de fleste penge, hvor det er nemt, men at man ikke tør sige ja til at indgå en anstændig aftale, at man ikke tør sige ja til at tage en del af medansvaret, og at man derfor netop, som både formanden og næstformanden i Dansk Metal har givet udtryk for, er med til at lave en ustabilitet, der for det første gør det nødvendigt at lave en klausul i aftalen, og for det andet skaber en stor usikkerhed om de arbejdspladser, der er ude i Nordsøen, i det tilfælde en socialdemokratisk regering på et eller andet tidspunkt skulle komme til magten?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hvorfor tror man egentlig, at alle andre lande, vi normalt sammenligner os med, ikke har den slags kompensationsaftaler? Til gengæld har de andre lande, selv om de har haft koncessioner, også langtrækkende koncessioner, ændret på skattepolitikken undervejs, herunder også i opadgående retning, hvis der var rimelighed i det, ligesom vi gør med ethvert andet erhverv. Vi vurderer løbende, om der er rimelighed i det.

Hvis ministeren var kommet til Socialdemokratiet og havde spurgt: 72 pct. i marginalskat. Kan vi ikke lave en politisk aftale om, at så længe de betaler 72 pct., så er V, K og Socialdemokratiet enige om, at så rører vi ikke skatten? Så kunne vi have lavet sådan en politisk aftale, ligesom vi har lavet enhver anden politisk aftale.

Men at lave en juridisk forpligtende aftale, der ikke engang sikrer, at marginalsatten altid er 72 pct.! Tag et eksempel: Hvis selskabsskatten falder fra 30 til 10 pct., så falder marginalsatten ude i Nordsøen uanset olieprisernes himmelflugt til 62 pct. Vi har ikke engang sikkerhed for de 72 pct. i marginalskat.

Til fru Aase D. Madsen: Den sørgelige kendsgerning er, at der ikke var noget flertal før 2001. Der var ikke noget flertal. Man behøver bare at læse Det Radikale Venstres ordførertale under debatten her for at vide, at der ikke engang var enighed i den daværende regering om det. Det, der var det nye efter valget, var jo, at fru Aase D. Madsens parti sammen med Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten osv. meldte, at man var parat til at lave beskatning, og så var der et flertal. Det

har jeg i øvrigt rost fru Aase D. Madsen for; men hvor længe var Adam i Paradis?

Endelig spurgte fru Charlotte Dyremose, om vi ikke bare kunne være ærlige. Jeg tror også, det var hr. Peter Christensen, der sagde, at det bare er øget skat og øget skat og øget skat. Nej, det er det ikke. Vi synes, der skal være en rimelig beskatning, og vi har ikke noget imod, at der bliver tjent penge derude. Vi er enige med vismændene i, at de skal have en ordentlig aflønning for deres arbejde, men resten af værdierne skal selvfølgelig tilgå os, for det er jo det danske samfunds ejendom. Det er ikke A.P. Møllers, det er ikke DUC's, det er ikke Shells, det er ikke Texacos, det er det danske folks ejendom.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Som det fremgår, er Socialdemokratiet jo faktisk enig med os andre et langt stykke ad vejen, nemlig i både skattedelen og koncessionsforlængelsen.

Det, der får mig herop, var noget, hr. Svend Auken sagde, som jeg lige vil sikre mig at jeg hørte forkert, nemlig at hvis det viser sig, at de forudsætninger, som vi baserer den her aftale på, f.eks. at vi vil få 57 pct. af overskuddet frem til 2012, om 4 år er helt hen i vejret, vil Socialdemokratiet så på forhånd afskrive sig muligheden for at genforhandle den med de fuldstændig klokkeklare håndtag, der er i den her aftale til at skruer op for skatten?

Det er jo ikke rigtigt, når hr. Svend Auken prøver at give et billede af, at det er en fuldstændig forsvarsløs stat, der ikke har nogen som helst aktionsmuligheder. Jeg er enig i, at en aftale er en aftale, og hvis forudsætningerne holder, så er det den deling, som vi har aftalt. Men hvis det viser sig, at forudsætningerne ikke holder, vil Socialdemokratiet så på forhånd binde sig til ikke at stille noget som helst op i den situation?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg vil bare lige følge op på den andet spørgsmål. Jeg synes, det er værd at påpege, at selv om hr. Svend Auken jo bl.a. bryster sig af, at Socialdemokratiet i 1981 sagde nej til det her skattestop for Nordsøen, så har der jo reelt været tale om, at Socialdemokratiet har praktiseret et skattestop, og så er det altså ganske mærkværdigt, at Socialdemokratiet nu siger, at noget, som

man betragter som et skattestop, siger man nej til.

Så vil jeg gerne have hr. Svend Auken til at bekræfte, at det er rigtigt, at hvis man nu havde taget sig sammen og havde foretaget de nødvendige ændringer i beskattningen af nordsøolien, så kunne der være kommet 7 mia. kr. i statskassen siden 2001, og at i modsætning til 1981 er der med den indgåede aftale opnået en effektiv marginalskat på 73 pct. Kan hr. Svend Auken ikke bekræfte det?

Jeg vil også gerne have hr. Svend Auken til at bekræfte, at det er rigtigt, at om 16 år forventer man, at ca. 80 pct. af olien er oppe af jorden. Det er jo det, vi synes er vigtigt. Det handler om, at vi ligesom får mest muligt ud af den situation, som vi har på nuværende tidspunkt. Det synes vi er vigtigt for det danske samfund, og det synes vi da også ville være naturligt at Socialdemokratiet måtte mene.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Hr. Svend Auken spørger sådan lidt retorisk, hvorfor de andre lande, vi sammenligner os med, ikke har en kompensationsaftale. Kunne det ikke tænkes, at det er, fordi de andre lande ikke har et Socialdemokrati, der ikke tør stå ved sit ansvar, der ikke tør tage del i denne her aftale, der ikke tør bakke op om den sammen med et bredt flertal i dette Folketing?

Men gudskelov er der jo så et bredt flertal i Folketinget, der formentlig i fremtiden vil sikre, at Socialdemokratiet kommer til at stå alene. Det vil så betyde en sikring af 3.000 arbejdspladser i Nordsøen – man skulle tro, det var noget, Socialdemokratiet gik op i – og det vil sikre de fremtidige indtægter, bl.a. til afdragelse af vores gæld af hensyn til vores børn og børnebørn.

Så vi kan være glade for, at der et bredt flertal, der vil være med til at påtage sig det ansvar, når nu Socialdemokratiet ikke vil gøre det.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Et af problemerne med at få vedtaget skattestigninger er selvfølgelig, at man skal have flertal for dem i Folketinget. Jeg tror, at både fru Helle Sjelle og fru Charlotte Dyremose, som nu er så ivrige for, at vi får mere i skat, skal huske tilbage på, at De Konservative for få måneder siden var indædte modstandere af, at man skærpede skatten i Nordsøen. Det var jo kun, fordi der var et flertal uden om Venstre og De Konservative, at

det overhovedet kom ind i billedet. Det skal man bare huske på.

Beregningen over, hvor meget det havde givet de sidste 3 år, hvis vi havde haft aftalen, var en, jeg bad om at få lavet for at få et sikrere indtryk af de økonomiske konsekvenser, og jeg har jo sagt her igen i dag, at selv om jeg synes, der er afgørende svagheder også økonomisk set ved aftalen, så havde vi sagt ja, hvis det ikke havde været for kompensationsaftalen.

Kl. 10.50

Sagt til hr. Martin Lidegaard lige ud: Jeg synes, der er noget underligt i, at man allerede, før man har indgået en aftale, overvejer, hvordan man kan komme uden om den. Der er ingen genforhandlingsklausul, der er en ret til at rejse spørgsmål, og det vil vi selvfølgelig gøre, hvis forudsætningerne ændres. Der er ikke nogen genforhandlingsklausul, og ministerens regneksempler, og dem er der jo lavet en del af, viser, at det forbyder sig selv. Vi skal ud i helt absurde skatteprocenter, hvis vi både skal betale kompensation og få et øget provenu ind, i stedet for at vi bare lader aftalen løbe. Der er ikke noget håndtag.

Jeg forstår godt, at hr. Martin Lidegaard i denne her sag har været ude at lede efter et figenblad, men det, der er problemet her, er størrelsen på figenbladet og så transparensen i figenbladet. Der er intet dække. Det er derfor, vi siger, at man skal lade være med at indgå den aftale frem for at holde sig selv søvnløs over, hvordan man kan omgå en aftale, som man selv indgår.

Med hensyn til det fælles ansvar vil jeg kun sige, at Socialdemokratiet har arbejdet meget aktivt i denne her sag, og jeg tror, at alle vil kunne bekræfte, at uden vi havde været der, så havde der simpelt hen ikke været en forhandling og en aftalesituation i dag at glæde sig over. Det er i hvert fald ikke noget, vi skal takke hverken fru Charlotte Dyremose eller fru Helle Sjelle for.

Til gengæld kom der, uden at det nogen sinde har været diskuteret her i Folketinget, en kompensationsbestemmelse ind, som man vidste vi måtte sige nej til.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jamen hr. Auken dog. Hr. Auken kom herop og sagde, at der ikke var noget flertal i hr. Aukens regeringstid. Ja, man havde jo SF og Enhedslisten, men hr. Auken siger jo, at man ikke kunne få De Radikale som regeringspartner med til en

aftale. Det virker da helt ejendommeligt, når økonomi- og erhvervsministeren nu kommer hjem med en aftale, som De Radikale tilslutter sig til meget hurtigt. Det må da være pinligt for hr. Auken, at man ikke kunne få De Radikale, da man havde dem som regeringspartnere, med på det, og når den nuværende økonomi- og erhvervsminister så kommer med aftalen, så tilslutter De Radikale sig.

Det er da ikke ligefrem nogen cadeau til den socialdemokratisk-radikale regering, der sad dengang. Tværtimod.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg bliver nødt til at påpege over for hr. Svend Auken, at i modsætning til hr. Svend Auken og Socialdemokratiet synes vi faktisk, at det er en ganske fornuftig aftale, der her ligger på bordet. Det er en aftale, der betyder investeringer og arbejdspladser og milliarder til statskassen, og det synes vi ikke at vi kan sige nej til.

Jeg har stadig væk svært ved at finde ud af, hvad det egentlig er, der gør, at hr. Svend Auken kan sige nej til den endelige, samlede aftale af hensyn til de her ting.

Så synes jeg ærlig talt også, at det er lidt hult at stå heroppe og tale om, at vi senere i dag afskaffer garantien for praktikpladser. Det er jo noget vås.

Til gengæld har vi ikke set Socialdemokratiet på banen i hele den debat om, hvad det egentlig er, man gerne vil i den forbindelse, hvad man hellere ville have, hvad alternativet er til den løsning, der er indgået en aftale om på nuværende tidspunkt. Den debat kan det være, vi skal gemme til senere, men vi mangler stadig væk et svar fra Socialdemokratiet på, hvordan man vil skaffe flere praktikpladser her i landet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det Radikale Venstre står et hundrede procent inde for den aftale, der er indgået, og vi stemmer ja til den med stor glæde. Grunden til, at vi overhovedet har fundet det nødvendigt offentligt at præcisere, at der er nogle håndtag, er, at der har været partier, der har ønsket at give indtryk af, at det var der overhovedet ikke, at vi ligesom havde opgivet alt initiativ og havde bundet staten på hænder og fødder i 40 år. Det fremgår jo helt klokkeklart af det sidste notat, vi har fået om kompensationsaftalen, at det gør vi ikke.

Vi agter ikke at gå forrest med at få flyttet noget som helst, så længe forudsætningerne ikke ændrer sig, men det er klart, at vi alle sammen ved, at mange af de forudsætninger er svære at overskue 30 år frem, og derfor er det jo rart at vide, at der er de håndtag. Det er jo ikke rigtigt, når hr. Svend Auken siger, at man skal op i astronomiske procenttal. F.eks. skal vi i 2008 op i 90 pct., men det er jo vel at mærke brutto. Hvis man så trækker kompensationen fra, så er vi nede på 83 pct. Det er da ikke astronomisk, hvis det er det, man vil. Så jeg forstår simpelt hen ikke, man vil afskrive sig den mulighed på forhånd.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Når der er en aftale, så er det, fordi der var et flertal bestående af S, SF og Enhedslisten sammen med Dansk Folkeparti, der sagde, at hvis ikke der bliver en aftale om noget andet, så laver vi en stramning af kulbrinteskatten. Det flertal var der ikke under den tidligere regering. Da var Dansk Folkeparti ligesom Venstre og De Konservative imod, og Det Radikale Venstre var imod, fordi Det Radikale Venstre havde den opfattelse, og det var jeg ikke enig i, at det at ændre beskattningen i aftalen kunne man ikke gøre.

Derfor var der hverken enighed i regeringen eller et flertal, og det, der så var det gode efterfølgende, var selvsagt, at nu var der et flertal for at beskutte, og det gav økonomi- og erhvervsministeren mulighed for at forhandle med en stærk hånd, og han forhandlede. Resultatet er blandet, men det ville vi sige ja til, hvis ikke han var indgået på en ydmygende kompensationsbestemmelse, der binder Folketinget til 2042, dvs. i 38 år. Det er jo der, det hele ligger begravet. Det er nogle meget konstruerede regneeksempler, der skal til, for at vise, at det overhovedet kan lade sig gøre at omgå denne her kompensationsaftale.

Tag ikke fejl, de mennesker, der har skrevet denne kompensationsaftale, og den er jo ikke skrevet i det her hus, ved, hvad de har med at gøre. De er jo topprofessionelle folk, de har selvfølgelig sikret sig, at hr. Martin Lidegaard og andre hverken kan kravle over eller kravle under. Sådan er den jo lavet.

Så vil jeg endelig sige, at hvis det er sådan, at alle unge mennesker er sikret en praktikplads, efter at man vedtager det her i dag, og at alle kan gennemføre deres erhvervsuddannelse, som

vi, Poul Schlüter og jeg, i sin tid aftalte, så vil jeg være den første til at gratulere. Men jeg opfatter det sådan, at i dag indfører vi en garanti, der rækker frem til 2042 for A.P. Møller, og fjerner den for alle de unge under erhvervsuddannelse, der som følge af, at erhvervslevet ikke vil oprette det fornødne antal praktikpladser, ikke nu, hvor garantien bliver ophævet, kan gennemføre deres uddannelser.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg kunne godt tænke mig at tale lidt om de skattelettelser, som regeringen har gennemført, men jeg må nok erkende, at det vil ligge uden for dagsordenspunktet, lige så vel som praktikpladser må gøre det. Så det vil jeg lade være med.

Til gengæld vil jeg dykke lidt ned i den her kompensationsaftale, for det, der står klart, er, at hvor de stramninger, der kommer til at foregå på skatteområdet, er en ulempe for A.P. Møller – Mærsk, så er kompensationsdelen en fordel, og det, der kendetegner en aftale, er jo, at der er ulemper og fordele for alle.

Når Socialdemokratiet taler imod alle de dele, der er til fordel for A.P. Møller – Mærsk, så står det billede jo tydeligt tilbage, at det, Socialdemokratiet ønsker, er et ensidigt indgreb i de eksisterende aftaler. Det vil vi ikke være med til fra Venstres side, og derfor er vi også glade for den aftale, der nu er blevet indgået.

Er hr. Svend Auken ikke enig i, at det at gøre kompensationsdelen til noget, som man kun har brugt i lande, som vi normalt aldrig sammenligner os med, er at komme lidt nemt om ved det instrument, der hedder en kompensationsdel i aftalen, når det kulbrinteudvalg, som regeringen nedsatte, selv foreslår, at det kan være et instrument, man vil bruge, hvis man vil opnå et højere provenu i en aftale? Det er netop det, regeringen har lyttet til og har sikret ikke bare et flot provenu, men et rigtig godt ekstra provenu ved aftalen.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg får lejlighed til at vende tilbage til kompensationsaftalen.

Jeg skal bare glæde mig over, at hr. Svend Auken i hvert fald ikke har gentaget sin garanti om aldrig nogen sinde at ville benytte sig af nogen muligheder for at gribe ind og bruge håndtagene, hvis forudsætningerne skulle bryde.

Jeg har to andre spørgsmål, som jeg ikke nåede i første omgang, som har en lidt anden karakter. De partier, der står bag denne her aftale, har jo været enige om, at det ekstra provenu, der kommer ind, skal gå til nedbringelse af gæld, fordi vi ved, at det er en stakket frist, før olieproduktionen topper og begynder at falde igen. Derfor vil det jo være farligt at begynde at bruge pengene til velfærdsydelse osv. Jeg vil bare lige sikre mig, når nu Socialdemokratiet stemmer for skattedelen her, at de er enige i den betragtning, at ekstraprovenuet selvfølgelig går til nedbringelse af gæld.

Kl. 11.00

Lidt i forlængelse af det er mit andet spørgsmål, om Socialdemokratiet er positivt indstillet på at drøfte at nedsætte en kommission, der skal kigge på, hvad vi gør både økonomisk og energipolitisk, når olieproduktionen topper ude i Nordsøen, sådan at vi er forberedt i god tid både til at sikre dansk økonomi og sikre den danske forsyningsikkerhed.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Hvad får DUC ud af den her aftale? Er det sådan, at de bliver pålagt nogle enorme byrder osv.? Hvordan ser regnestykket ud? Efter regeringens eget regnestykke på side 18 i beslutningsforslaget tjener de 59 mia. kr. efter omkostninger, efter skat, frem til 2012 – 59 mia. kr.! Og det er vel at mærke beregnet med på en oliepris på 22 dollar. I dag er den 33,6 dollar. Så det er et langt større beløb, vi taler om.

Jeg har sympati for folk med social forståelse. Også for folk med en stor social forståelse. Men når hr. Peter Christensen formår at udstrække den til Esplanaden og partnerne i DUC, så overgår det min fatteevne.

Med hensyn til kompensationsaftalen er det jo sådan, at den kompensationsaftale jo er skrevet af bevillingshaverne og ikke af kulbrinte-skatteudvalget. De peger på tanken, men de peger også på alle de problemer, der knytter sig til den.

Hvis man skulle gå ind på tanken om en kompensationsaftale, så skulle den jo i hvert fald sikre, at marginals-katten ikke blev nedsat, og at det var en gensidig kompensationsaftale. Så når forudsætningerne ændrer sig den anden vej, vil staten få en compensation. Her er det kun en ensidig foretelse.

Til hr. Martin Lidegaard vil jeg gerne sige, at indtægterne fra nordsøbeskatningen jo, som

man ved, indgår i Socialdemokratiets skattereform, som er fuldt finansieret, og den står vi selvfølgelig ved. Til gengæld er der jo et gabende hul, som vi brugte lang tid på. Jeg ser, at hr. Kristian Jensen i dagens anledning er blevet mobiliseret, og det er ikke for at udæske ham, at jeg siger det, jeg nu siger, men der er jo et hul på 10 mia. kr. i ufinansierede skattelettelser, som vi er nok så bekymrede for.

Og så vil vi meget gerne være med til at diskutere, hvad der skal ske efter olien. Jeg tror ikke på en national kommission nedsat af den nuværende minister. Det bliver ligesom Velfærdskommissionen en ensidig ideologisk sammensat kommission. Og vi har ikke brug for at få nogen kulkommission. Vi har brug for en kommission, der tænker langsigtet. Men selve ideen, som hr. Martin Lidegaard har kastet ud, er en rigtig idé at diskutere.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Kim Andersen som ordfører.

Kim Andersen (V):

Det er ikke nogen overdrivelse at sige, at den sag, vi her har til behandling, er en meget stor sag. Det er det på flere måder. Den rækker mange år frem, den omfatter rigtig mange penge, også for det danske samfund, og den omfatter mange arbejdspladser og investeringer. Det er også en stor sag på den måde, at den har været under behandling i rigtig lang tid. Den tidligere regering tog tilløb til at få en mere ligelig fordeling af værdierne i Nordsøen, og den nuværende regering har gennemført arbejdet.

Det er en aftale, der her foreligger, som vi i Venstre er umådelig godt tilfredse med. Det er en aftale, der er gennemført ved frivillige forhandlinger med aftalepartneren. Vi har i Venstre haft et godt og tillidsfuldt samarbejde undervejs i processen med økonomi- og erhvervsministeren i sagen. Vi synes, at de forhandlinger, der ligger til grund for den indgåede aftale, er gennemført værdigt, dygtigt og kompetent. Det er der ikke nogen tvivl om at de også er af vores forhandlingspart, A.P. Møller – Mærsk. De ved, hvad de har med at gøre. De varetager deres interesser klogt og dygtigt. Det skal de gøre, det har vi i Venstre respekt for.

Kl. 11.05

Vi er heller ikke et øjeblik i tvivl om, at økonomi- og erhvervsministeren, ministeriet og Energistyrelsen dygtigt, kompetent og vedholdende har gennemført disse forhandlinger, så de

har kunnet afsluttes med en aftale, som er afbalanceret, og som lever op til Folketingets vedtægelse fra den 20. februar i år.

Det er så sjældent, at der siges tak, efter min personlige mening også for sjældent, og endnu sjældnere, at der siges tak fra denne talerstol. Men fra Venstres folketingsgruppe vil jeg i dag gerne udtrykke en tak for det seriøse arbejde, der her er gennemført.

Vi synes, at det grundlæggende er en rigtig god aftale. Som jeg nævnte, er den opnået ved frivillighed. Den er afbalanceret. A.P. Møller – Mærsk og DUC kender nu konditionerne for den fremtidige indsats i Nordsøen og kan foretage investeringer i efterforskning og teknologisk udvikling med fornyet styrke.

Det er en aftale, der gavner samfundsøkonomien. Vi har beregnet, at det samlede overskud fra Nordsøen bliver 27 mia. kr. højere sammenlignet med en situation uden en aftale og udbud i 2012. Det er rigtig mange penge. Havde den tidligere regering opnået det, da man sidst prøvede at få en nyordning omkring nordsøen, ja, så havde vi i de mellemliggende år haft 7,5 mia. kr. mere til velfærdsordninger.

Det er også vigtigt, at vi nu har fået en løsning. Det har vi jo kun kunnet få, når det kunne opnås ad frivillighedens vej, fordi vi jo ved, at halvdelen af værdierne i Nordsøen forventes at blive hentet op fra nu og frem til 2012. Om 16 år forventer man, at 80 pct. af olien inden for eneretsbevillingen er blevet produceret. Så man kan sige, at skulle der en anden fordeling til, så var det på høje tid.

I denne forhandling indgår også L 48, undergrundsloven, og L 62, kulbrinteskatteloven. Undergrundsloven er den lov, der gør en forlængelse af aftalen mulig, og L 62 er det lovforslag, der fuldstændigt reformerer hele beskatningssystemet omkring olien og gassen fra Nordsøen. Også her er aftalen præget af soliditet og nytænkning. Et kulbrintefradrag på 250 pct. reduceres til 30 pct., og beskatningssystemet lægger op til sunde investeringer kontinuerligt, ligesom vi fra samfundets side kan beregne et mere jævnt og ligeligt provenu, der er til at disponere ud fra. Det er overordentlig positivt.

Det er også positivt i hele aftalen, at vi kan fastholde, at A.P. Møller – Mærsk og DUC nu kan fortsætte aktiviteterne i Nordsøen på et endnu højere niveau. Hvis vi havde ladet den nuværende koncessionsperiode løbe til 2012, havde det været forventeligt og naturligt, at aktivitetsniveauet i efterforskning og teknologisk udvik-

ling var dalet, og at man ikke havde udnyttet de gjorde fund optimalt. Vi ville efter 2012 ved en eventuel udbudsrunde så have fået et dyk, og man måtte forvente, at nye operatører, som ikke har den samme indsigt i de komplicerede undergrundsforhold, vi har i den danske del af Nordsøen, ville have taget sig en risikopræmie for at gå i gang med den opgave.

Kl. 11.10

I Venstre har vi det overordentlig godt med, at det er A.P. Møller og DUC, der nu fortsætter i Nordsøen frem til 2042.

Det er et ordentligt foretagende, vi her har med at gøre, lige fra 1962, hvor hr. A.P. Møller engagerede sig i noget, som den danske stat ikke selv turde gå ind i og investere i, over hr. Mærsk McKinney Møller, der har øget aktiviteten og investeringerne i Nordsøen og været med til at skabe i tusindvis af gode danske arbejdspladser. Det er et foretagende, som internationalt er anerkendt for seriositet, og det er et foretagende, som i enhver sammenhæng har vedkendt sig sit ansvar for det danske samfund. Det skal med i betragtningen, når vi behandler denne store sag i dag, og det skal også anerkendes. Det gør vi i Venstre.

Vi anerkender også, at der er en række partier her i Folketinget – Dansk Folkeparti, Kristendemokraterne og Det Radikale Venstre – som har været parate til at tage et ansvar for en så vidt-rækkende aftale. Det er klogt, det er rigtigt, og det er ansvarsbevidst.

Sagen har fået en overordentlig solid behandling i Folketinget. Regeringen har valgt at lægge aftalekomplekset ned i Folketingssalen som beslutningsforslag, det har været drøftet her mange gange, det har været drøftet i offentligheden i rigt mål, vi har haft samråd i udvalgene, der er stillet og besvaret mere end 250 spørgsmål, og vi har haft en folketingshøring. Det er i sandhed et sagskompleks, som er blevet overordentlig grundigt demokratisk behandlet og belyst. Det er vi tilfredse med, sådan skal det være, og sagen kan bestemte også fåle det.

Socialdemokratiet har valgt at stemme ja til skattelovdelen og til undergrundsloven, men nej til selve aftalen. Socialdemokratiet har valgt at spise pynten på smørrebrødet, kan man sige, og så lade rugbrødet ligge. Ja, det er jo karakteristisk, når man vil føre de rene hænder politik, når man vil stå frit, og når man ikke er parat til at tage et langtrækkende ansvar for det danske samfund. Det må Socialdemokratiet så om, det kan vi ikke gøre mere ved.

Vi har forsøgt at lægge op til en proces, hvor der blev fremskaffet alle de oplysninger, det har været muligt at give i denne sag, men Socialdemokratiet har altså valgt at sige nej, og det til trods for, at hr. Mogens Lykketoft så sent som den 17. februar i år i Ugebrevet A4 udtaler:

»Vi har hele tiden ment, at der skal en forbedring af samfundets udbytte af afkastet i Nordsøen. Det er et rimeligt mål, at staten modtager omkring halvdelen af overskuddet fra undergrunden.«

I Jyllands-Posten den 25. februar gentager hr. Mogens Lykketoft synspunktet:

»Det er Socialdemokratiets forudsætning med det nuværende prisniveau for olie og gas, at der i resten af denne koncessionsperiode til 2012 mindst skal betales halvdelen af profitten til samfundet, muligvis lidt mere.«

Hr. Auken er citeret for i Jyllands-Posten den 1. juli at sige, at det afgørende for Socialdemokratiet er, at samfundet får betydelig mere af værdierne end i øjeblikket, mindst halvdelen af produktionsværdien.

Her har vi altså en aftale, som set over hele perioden giver det, der kaldes et government take på omkring 61 pct., i modsætning til, hvad det nuværende aftalegrundlag har givet: 40 pct. 61 pct. står altså over for de omkring 50 pct., som hr. Mogens Lykketoft og hr. Auken tidligere har udtalt som værende Socialdemokratiets mål.

Kl. 11.15

Jeg spørger: Hvad er det, Socialdemokratiet i virkeligheden er utilfreds med? Jo, det er kompensationsaftalen. Men efter at det er tredje gang, der gribes ind i en aftale med A.P. Møller – Mærsk, er det vel rimeligt, at man vil sikre sig mod et fjerde indgreb. Det er vel rimeligt, at man vil sikre sig en værnspargaraf, og det er altså den pris, vi har måttet betale. Jeg er overbevist om, som økonomi- og erhvervsministeren flere gange har udtalt, at det ikke havde været muligt at opnå en aftale, hvis ikke kompensationsbestemmelsen havde været med. Det er vi overbevist om er tilfældet.

Vi er også af den klare opfattelse, at Socialdemokratiet i virkeligheden ikke er grundlæggende utilfreds med aftalen og det foreliggende, opfølgende lovgrundlag, men at det er et forsøg på at føre gold oppositionspolitik og manglende evne til at tage ansvar, og så har man fundet en knage at hænge sin hat på. Men det er nu Socialdemokratiets sag, dem om det. Vi er grundlæggende godt tilfredse med aftalen og den lange, grundige proces, som aftalen har været gen-

stand for her i Folketinget, og jeg synes, at vi her op mod jul, hvor et nyt år står for døren, skal glæde os over det positive.

Aftalen sikrer arbejdspladser i Nordsøen og sikrer, at der vil foregå investeringer og teknologudvikling, alt sammen til gavn for det danske samfund. Så betyder det i den sammenhæng mindre, hvem der surmuler og ikke er parat til at tage et ansvar, når bare vi får en god økonomisk effekt for samfundet og får de mange tusinde arbejdspladser.

Venstre kan støtte B 7, L 48 og L 62.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Formanden skal her gøre opmærksom på, at eventuelle afstemninger først finder sted efter frokostpausen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kim Andersen er fuld af ærefrygt og underdanig taknemlighed over for A.P. Møller, fordi man overhovedet ville indgå en aftale med regeringen. Jeg er bange for, at i dette øjeblik sidder de henne på Esplanaden og slår sig på lårene af grin over hr. Kim Andersen, som de så nemt har kunnet trække rundt ved næsen; det er jeg bange for. Hr. Kim Andersen konstaterer til gengæld, at Socialdemokratiet har valgt at stå frit, og det er vi i Enhedslisten glade for.

Så vil jeg gerne spørge hr. Kim Andersen: Er det egentlig ikke trist for hr. Kim Andersen at måtte konstatere, at det fremgår af den besvarelse, vi har fået fra ministeren på spørgsmål 39, at alt, hvad A.P. Møller afgiver over samtlige 38 år, er 4 mia. kr. ud af en samlet profit på 87 mia. kr.? Det svarer kun til godt 100 mio. kr. om året, dvs. hvad det koster at købe en professionel fodboldspiller på det internationale marked. Det er, hvad vi får, det er, hvad A.P. Møller har afgivet, og generer det ikke hr. Kim Andersen lidt, at resultatet er så magert?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nu er det jo en total umulighed inden for rammerne af en kort bemærkning at gendrive alt det, hr. Kim Andersen sagde, som var misvisende eller direkte forkert, men jeg vil godt spørge hr. Kim Andersen om det med at tage et langtrækkende ansvar, som hr. Kim Andersen kritiserede Socialdemokratiet for ikke at være parat til.

Er det at tage et langtrækkende ansvar, at man imod alle eksperter's råd binder det danske samfund til ikke at kunne foretage de ændringer, der skal foretages for at varetage samfundets interesser, uanset hvordan Folketinget bliver sammensat indtil 2042? Uanset hvordan vælgerne stemmer, uanset hvordan de sammensætter Folketinget, er hr. Kim Andersen sammen med et flertal her i Folketinget i dag parat til at sætte demokratiet totalt ud af kraft, så det er en umulighed at sikre samfundets interesser og sikre, at samfundet får sin rimelige andel af sin egen ejendom. Er det ansvarligt, hr. Kim Andersen?

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Hr. Kim Andersen citerede økonomi- og erhvervsministeren, tror jeg det var, for at sige, at det ikke havde været ham muligt at opnå en aftale med A.P. Møller, hvis man ikke også havde lavet kompensationsklausulen. Jeg skal ikke kunne vurdere, om det har sin rigtighed, men kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at det sagtens ville være muligt at lave en ændret beskatning af aktiviteterne i Nordsøen, som kunne give mindst det samme provenu og også mere, uden at lave en kompensationsklausul? Det er jo muligt at ændre beskatningen uden at lave en kompensationsklausul. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er i virkeligheden rejst af den radikale ordfører, som i de seneste uger har brugt mange kræfter på en model, hvor man hæver beskatningen, betaler hver sit ifølge kompensationsklausulen og alligevel sikrer staten en gevinst. Jeg vil godt høre hr. Kim Andersen, hvad han mener om den model, som er lanceret af den radikale aftalepartner. Er det en model, Venstre vil gå ind for?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Stavad, at det er jo blevet dokumenteret i besvarelsen af mange spørgsmål og også på den høring, der var her i Folketinget, at Folketingets beskatningsret og suverænitet forbliver uantastet med denne aftale, og at man opererer med en kompensationsmodel, er jo heller ikke fremmed for kulbrinte-skatteudvalget. Det fremgår af den rapport, som hr. Stavad kender.

Det er rigtigt, at det er samfundets olie og gas, der ligger ude i Nordsøen. Men det er jo også rigtigt, at for at olien og gassen kan få en nytteværdi for samfundet, skal den hentes op, og den skal hentes bedst muligt op. Det mest mulige af de gjorte fund skal op, og derfor skal der naturligvis være selskaber og operatører, som har risikovillig kapital at investere i det udstyr, der er nødvendigt, og som kan foretage den teknologiudvikling, som gør, at der til stadighed kan hentes det maksimale af de gjorte fund op, hvilket jo også er sket.

I erkendelse af, at det er en langtrækkende aftale, og at det er vores alle sammens værdier, vi administrerer, er det Venstres opfattelse – og det er også VK-regeringens – at det merprovenu, vi nu får hjem, skal bruges til en ekstraordinær nedbringelse af statens gæld. Dermed får kommende generationer og derfor også kommende Folketing også fordel af den aftale, som nu bliver indgået om de værdier, der ligger i Nordsøen.

Ganske kort til hr. Homann: Ja, øget beskatning kunne naturligvis have givet et større provenu til staten. Men det havde jo været et indgreb i de eksisterende vilkår i en koncessionsperiode. Det turde og ville den tidligere SR-regering åbenbart ikke, og for Venstre har det været en helt uacceptabel mulighed, som slet ikke har været eller kunne komme på tale.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

De tre næste spørgere er fru Anne Grete Holmsgaard, hr. Arne Toft og hr. Svend Auken. Først fru Anne Grete Holmsgaard.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det var jo en frygtelig patetisk tale, hr. Kim Andersen holdt heroppefra, og den bar ved til mange myter, herunder myten om – citat fra hr. Kim Andersen – at denne aftale *kun* kunne lade sig gøre ad frivillighedens vej. Men det er en myte, som jeg finder det overordentlig vigtigt at få hamret en stor pæl igennem.

Kl. 11.25

Kan hr. Kim Andersen bekræfte heroppefra, at det simpelt hen ikke er korrekt? Og kan hr. Kim Andersen bekræfte, at selv skibsreder Jess Søderberg er af den opfattelse, at der havde været mulighed for en beskatning? Jeg citerer skibsreder Søderberg fra Børsen den 30. september:

»Det er ikke glædeligt at forhandle, når vi har haft valget mellem højere skat og ingen forlængelse og højere skat og forlængelse.«

Selv A.P. Møller indså altså, at Folketinget kunne beskatte. Men Venstre ville ikke, og tilsyneladende ville økonomi- og erhvervsministeren heller ikke.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Jeg har to spørgsmål til hr. Kim Andersen, og det første er: Bekymrer det slet ikke hr. Kim Andersen, at man laver en så lang aftale? Og det næste er: Hvorfor har Venstre ikke villet være med til, at vi undersøgte de aftaler, som andre, sammenlignelige lande har lavet med koncessionshavere? Hvorfor ville man ikke undersøge aftalerne i f.eks. Norge og Holland? Det forstår jeg altså ikke.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror, det er en god regel, at gode aftaler vil man gerne have undersøgt, men dårlige aftaler vil man helst ikke have undersøgt.

Der er vel ingen tvivl om, at hr. Kim Andersen mener, at dette er en god aftale, men hvorfor har man så nægtet at få den undersøgt af uafhængige eksperter? Hvorfor ville man ikke være med til en høring med uafhængige eksperter om de økonomiske konsekvenser? Hvorfor har ministeren nægtet at udlevere regneark, så der kunne regnes af uafhængige eksperter? Vis-mændene har måttet konstatere, at det ikke kan beregnes, om der er tale om fordelagtig aftale for det danske samfund, der på den ene side sikrer en ordentlig aflønning af bevillingshaverne og på den anden side sikrer det danske samfund sin andel af værdierne.

Hvis jeg har ret i, at det normalt er sådan, at man gerne vil have gode aftaler undersøgt, men helst ikke udsætte dårlige aftaler for for meget lys, hvorfor har man så gjort det, man har gjort her? Det undrer mig, og det undrer mig meget, at man har haft den holdning hele vejen igennem. Vi har stillet mange spørgsmål og fået mange svar, det indrømmer jeg blankt, men den uafhængige granskning af de økonomiske konsekvenser har vi aldrig fået, og det stiller jo yderligere det lange sigt i aftalen og den lange binding af Folketinget i et grelt lys. Jeg vil gerne have et svar: Hvorfor ville man ikke have sagen undersøgt til bunds?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Til fru Anne Grete Holmsgaard: Jeg skal undlade at kommentere og udlægge, hvad hr. Søderberg måtte have udtalt, men jeg kan sige, at for Venstres vedkommende ville et ensidigt skatteindgreb i en eksisterende koncessionsaftale, som er indgået på bestemte og kendte vilkår, ganske enkelt ikke have været anstændigt.

Til hr. Arne Toft vil jeg gerne sige, at det jo er rigtigt, at det er en lang aftale, vi her taler om. Men det er der jo tradition for at den slags aftaler er, også internationalt, og sådan har det også været med 1962-aftalen. Her var der også tale om mange år, og jeg tror, det er nødvendigt at erkende, at den slags aftaler skal være langtrækkende. De kræver meget, meget store milliardinvesteringer, og man skal kunne arbejde og investere med en langsigtet horisont, på kendte vilkår og under konditioner, man kan stole på.

Kl. 11.30

Hr. Toft spørger: Hvorfor har man ikke villet undersøge internationale aftaler? Jamen det var jo netop det, kulbrinteskatteudvalget gjorde. Der var også norsk repræsentation, og jeg er sikker på, at statens eksperter, som følger området i det daglige og har deltaget dygtigt og energisk i forhandlingerne, til stadighed holder sig orienteret om og ajour med den internationale viden på området.

Til hr. Auken, der efterspørger flere oplysninger: Jeg må sige, at jeg altså undrer mig lidt over, at hr. Auken kan blive ved med at stille det spørgsmål med så stor vægt. Der er gennemført en høring i Folketinget, og jeg føler, at vi i vid udstrækning imødekom de ønsker, som også Socialdemokraterne havde. Jeg ved, at Socialdemokraterne har en anden opfattelse, men det er altså vores opfattelse. Der er fremlagt et særligt notat om kompensationsafsnittet og om aftalens økonomi, og der er besvaret mere end 250 spørgsmål, heraf mange af økonomisk karakter.

Hr. Auken må også acceptere og respektere, at vi har med en privat aftalepart at gøre, og at der naturligvis er skattemæssige og forretningsmæssige forhold for en sådan virksomhed og dermed også i en sådan aftale, som det ikke tilkommer en offentlig myndighed, her ministeren, at udlevere til offentligheden. Men det er i øvrigt mit indtryk, at de økonomer, der har villet regne ud, hvad de økonomiske konsekvenser er af aftalen, gennem meget lang tid reelt har haft de fornødne oplysninger og har kunnet sammenstykke det billede af, hvad økonomidelen

i aftalen rent faktisk består af. Det er jo også for nylig blevet bekræftet af en af de økonomiske vismænd.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

De tre næste er hr. Keld Albrechtsen, hr. Ole Stavad og fru Anne Grete Holmsgaard. Først Hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Kim Andersen kom med en forkert oplysning til Folketinget. Han hævdede, at eksperterne på høringen havde sagt, at Folketingets beskatningsret var uantastet, og jeg vil godt spørge, hvilken ekspert der sagde det. Jeg kan ikke mindes nogen ekspert, der har sagt det.

Så har hr. Kim Andersen åbenbart ikke lyst til at forklare det besynderlige faktum, som bekræftes i et svar fra ministeren, at med de nuværende forhold vil A.P. Møller kun afgive 4 mia. kr. af den forventede profit for hele perioden – fordelt over hele perioden afgiver A.P. Møller kun 4 mia. kr.! Ministeren kan jo gå herop og korrigere, hvis det, jeg siger, ikke er rigtigt, men jeg kan se, at det gør ministeren ikke.

Jeg synes, det er nødvendigt, at hr. Kim Andersen svarer. Alt, hvad man har fået med hjem fra A.P. Møller, er 4 mia. kr., altså godt og vel 100 mio. kr. om året i de næste 38 år, og det er da en skandale. Man har jo ingenting fået, man er kommet tomhændet hjem, og jeg synes altså godt, hr. Kim Andersen kunne ulejlige sig med at forklare offentligheden og Folketinget det.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Man kan ikke beskyldte hr. Kim Andersen for at rutte med sandheden.

Hr. Kim Andersen siger, at beskatningsretten er uantastet, og at man godt kan ændre beskatningen; det er jeg enig med hr. Kim Andersen i. Men hr. Kim Andersen glemte at tilføje, at hver eneste krone op til 40 mia. kr., man får ind, skal afleveres til parterne i DUC, og ikke engang nok med det: Hver gang man får 1 kr. ind, skal man aflevere 1,43 kr., fordi man skal sikre, at staten også betaler den skat, parterne bliver pålagt, så der er 1 kr. tilbage efter skat.

Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at hver gang, staten får 1 kr. ind i skat, skal der afleveres 1,43 kr. for hver af de første 40 mia. kr.? Det vil sige, at vi kommer tættere på 60 mia. kr., så sy-

nes hr. Kim Andersen selv, at han gav et retvisende billede, når han sagde, at vi godt kan beskutte, men glemte at fortælle, at vi skal aflevere pengene igen til dem, vi tager dem fra?

Kl. 11.35

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Kim Andersen vil ikke forholde sig til skibssreder Søderberg, så jeg starter med at citere Søderberg en gang til:

»Vi har haft valget mellem højere skat og ingen forlængelse og højere skat og forlængelse.«

I A.P. Møller var de altså fuldstændig klar over, at Folketinget naturligvis kunne ændre beskatningen af Nordsøolien – den beskatning, som både Venstre og De Konservative i øvrigt har kritiseret sønder og sammen i dag. Men Venstre ville ikke, og det interessante er nu: Hvorfor ville Venstre ikke?

Jeg kan se to muligheder, og jeg vil gerne have et svar fra hr. Kim Andersen på, hvilken af dem der er den rigtige. Den ene mulighed er, at man ikke ville, fordi det antastede VK's skattestop. Den anden mulighed er det, jeg kalder den psykologiske faktor, altså at man lå så meget på maven for Esplanaden og blev så høflig og selvudslettende, når man gik ind ad døren, at man fuldstændig glemte, at det var samfundets ressource, man havde ansvaret for.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at jeg synes ikke, det tilkommer mig at forsøge at udlægge, hvad en forhandlingspart måtte have gjort sig af overvejelser og analyser undervejs i et forhandlingsforløb.

Vi har ikke haft noget ønske om, at der skulle gribes ind i de eksisterende vilkår med et lovindgreb. Det ville vi ikke synes var anstændigt, når koncessionsperioden løb til 2012. A.P. Møller – Mærsk har indgået i nogle forhandlinger med mulighed for en forlængelse ud over 2012, sådan som det også lå i Folketingets oplæg fra 20. februar, og i den sammenhæng har man ad frivillighedens vej kunnet indgå en aftale, både med hensyn til en forlængelse og en justering af skattebetalingen. Det synes vi er flot, det er vi glade for, og vi er tilfredse med den aftale, der foreligger.

Vi har ikke ligget på maven for nogen, men vi vil ikke gribe ind med lovgivning i eksisterende aftaler, som hviler på bestemte forudsætninger.

Så vil jeg gerne sige til hr. Ole Stavad, at for mig stod det rimelig klart efter den folketingshøring, vi gennemførte for et par uger siden, og hr. Jens Peter Christensen fra Aarhus Universitet slog fast, at Folketinget har sin fulde og uindskrænkede beskatningsret, og at kompensationsaftalen er i overensstemmelse med grundloven og Folketingets deri beskrevne beskatningsret. Men det er klart, at der er en kompensationsdel med, for vi indgår ikke den aftale med sigte på, at der efterfølgende skal beskattes yderligere og derfor betales compensation.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg står med et opsamlingsnotat, tror jeg det hedder, fra Skatteministeriet, der siger, at i hele perioden fra nu af og frem til 2042 bliver der et provenu på 133,4 mia. kr. til samfundet, og efter de nugældende regler ville der have været et provenu på 102,4 mia. kr. Det er nogle helt andre tal end dem, hr. Keld Albrechtsen opererer med, og jeg har stor tillid til de tal, jeg har fra ministeriets notat.

(Kort bemærkning).

Arne Toft (S):

Der bruges jo mange citater, og man bruger også høringen for ca. 14 dage siden til noget forskelligt.

I Ugebrevet A4, som hr. Kim Andersen har citeret tidligere under debatten, er der bl.a. et indlæg med overskriften »Hård ekspertkritik af Nordsøaftalen«. Hr. Kim Andersen har sin helt egen udlægning af eksperternes kritik, og jeg citerer:

»Nu skal man huske på, at eksperterne var indkaldt med meget kort varsel, og at flere af dem ikke har haft ordentlig tid til at sætte sig ind i sagen. Når man sammenligner os med lande, som vi ikke normalt sammenligner os med, opfatter jeg det mest som en morsomhed og et kuriosum i debatten.«

Kl. 11.40

Mener Venstres ordfører hr. Kim Andersen, at de eksperter, som var indkaldt til høringen, reelt gjorde grin med os, der mødte op? Mener hr. Kim Andersen, at de bare var kommet for at komme med morsomheder? Og mener hr. Kim Andersen, at de ikke havde været i stand til at sætte sig ind i stoffet, så de kunne give os en vurdering af, hvad de mente?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg er lidt ked af, at vi er uenige om værdien af, at uafhængige eksperter får mulighed for at se

os efter i sømmene, når vi laver aftaler og beslutninger herinde.

Regeringen har henvist til, at fordi aftalen er en privat aftale – men vel at mærke en privat aftale, der binder fremtidige Folketing frem til år 2042 – forhindrede det regeringen i at udlevere de basisoplysninger, som ville gøre det muligt for eksterne eksperter, herunder Det Økonomiske Råds formandskab, altså vismændene, at regne på tallene. De har altså ikke fået tallene.

Oppositionen bad om at få en uafhængig økonomisk belysning af aftalen ved den i øvrigt udmærkede høring om de juridiske og skatteretlige aspekter. Men det sagde man nej til, og det undrer mig altså stadig, hvorfor man ikke vil lade sagen underkaste en uafhængig belysning, hvis man mener, man har en så god sag. Når vi skal stemme, har vi altså stadig ikke fået en ekstern evaluering af resultaterne.

Må jeg i øvrigt minde hr. Kim Andersen om, at regeringens vigtigste argument er, at aftalen er så fordelagtig, at der vil blive indvundet yderligere 56 millioner t olie som følge af aftalen. Tror hr. Kim Andersen virkelig, at de havde fået lov til at blive liggende på havets bund, hvis man havde fundet en anden aftalepartner end DUC?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kim Andersen lader, som om han misforstod spørgsmålet. Det tror jeg nu ikke han gjorde, men han svarede på noget andet.

Jeg spurgte: Hvordan kan man acceptere, at i den samlede periode fra 2004 til 2042 får A.P. Møller efter ministerens egne beregninger en profit – efter skat, efter at man har fradraget alle udgifter, altså en ren profit – på 87 mia. kr., som kun er 4 mia. kr. mindre, end den ville være efter de nugældende regler? Det har ministeren selv bekræftet.

A.P. Møller vil sammenlagt kun afgive 4 mia. kr. over hele perioden, dvs. kun godt 100 mio. kr. pr. år. Det er resultatet af forhandlingerne, men det vil hr. Kim Andersen ikke forholde sig til, og det forstår jeg for så vidt godt. Men resultatet på bundlinjen er altså, at der kun er flyttet en lille, lille bitte flig af A.P. Møllers kolossale, samlede milliardprofit tilbage til samfundet, og det synes jeg altså hr. Kim Andersen må og skal forholde sig til.

Så kommer hr. Kim Andersen med nogle andre tal, som vedrører statens indtægter. Men som hr. Auken korrekt redegjorde for, er det jo

oppustede og manipulerede tal, der alene bygger på nogle forudsætninger om, at fordi det er A.P. Møller, der borer efter olien, er der mere olie, end der ellers ville være: Det er jo det vitterlige vås.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg skal gerne prøve, om jeg kan forstå hr. Keld Albrechtsen. Det er ikke uvilje fra min side, men jeg skal indrømme, at jeg somme tider synes, det er lidt svært.

Det er jo klart, at det, vi her taler om, afhænger af mange ting: Hvor meget olie/gas kommer der op? Hvad er dollarkursen? Hvad er den internationale oliepris? Det forudsætter vel også, at hr. Keld Albrechtsen regner med, at man ville have betalt kulbrinteskat af sit provenu efter de nugældende regler. Men det ville man jo ikke med de fradragsmuligheder, der er i dag, så det er en meget teoretisk fremskrivning, hr. Keld Albrechtsen foretager.

Kl. 11.45

Til hr. Toft vil jeg sige, at jeg ikke et sekund er i tvivl om, at eksperterne ved høringen gjorde deres bedste for at leve op til det kommissorium, som de havde fået. Når jeg til Ugebrevet A4 sagde, som jeg gjorde, og som jeg vedstår at have sagt, så var det i og for sig blot for at citere nogle af eksperterne, som selv sagde, at de havde fået materialet med kort varsel, og at der var svar og notater, som de endnu ikke havde set. Så det forbehold skal tages.

Så skal man jo også passe på, at man ikke gør den her aftale til videnskab. Det er business, og så er det politik. Det, vi tager os af i dag, er altså det politiske. Er det godt nok i forhold til det, man vil? Det er der fem partier der synes, og så er der Socialdemokratiet, som gerne vil have flødeskummet, men ikke det, der ligger nedenunder.

Jeg vil gerne sige til hr. Auken, at jeg er enig med hr. Auken i, at naturligvis var kulbrinterne i Nordsøen ikke blevet liggende uudnyttede, men vi har jo også samfundsmæssigt en interesse i at få dem op, og vi har en god samfundsmæssig indtægt ved at få dem op. Vi er nu på et prøvenummersniveau, som kan sammenlignes med landene omkring os, og det er det, der gør, at aftalen for os også på det punkt er tilfredsstillende.

Så tror jeg altså, at hr. Auken bliver nødt til at acceptere og respektere, at der er økonomiske og skattemæssige oplysninger, man som ministeri-

um ikke har mulighed for at videregive fra forhandlinger med en privat part. Alt det, der overheadet kan gives, alle de notater og spørgsmål, der er besvaret, er jeg overbevist om er givet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er enig med hr. Kim Andersen i, at aftalen er en blanding af business og politik. Det, der er problemet, er, at vi ikke kan finde ud af, hvor business starter, og hvor politikken holder op.

Men jeg vil så i øvrigt godt benytte lejligheden til – selv om det ikke var meget tydeligt – alligevel at takke hr. Kim Andersen for det seneste svar, jeg fik. For hr. Kim Andersen bekræfter, at Folketinget stadig væk har ret til at udskrive skatterne, men at i den udstrækning, der kommer penge ind fra dem, skal de afleveres til DUC, og det er endda sådan, at hver gang man får 1 kr. ind, skal man aflevere 1,43 kr., fordi staten skal betale skatten for dem, man afleverer den til.

Det svar takker jeg for, for dermed må hr. Kim Andersen også være enig i, at når der stemmes her om et øjeblik, så stemmer de, der stemmer ja, med bind for øjnene, og at sandsynligheden for, at det danske samfund nogen sinde får den andel fra den danske undergrund, som er forudsat i det lovforslag, som vi har behandlet, L 62, næsten ikke er til stede. Alt taler imod, at det danske samfund nogen sinde får den andel, som økonomi- og erhvervsministeren og skatteministeren forudsætter i regeringens eget forslag.

Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at det er konsekvensen af hans seneste svar?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Kim Andersen udtaler sig på en måde, som om det var en forhandling om hans egen private økonomi, det her handlede om. Men det er det jo ikke. Det er jo samfundets værdier, hvor regeringen faktisk stod i den enestående stærke position, at den havde et flertal herinde, der sagde: Vi vil have mere ud af vores egne værdier.

Når man så går til en forhandling og øjensynlig har gjort op med sig selv på forhånd, at man ikke vil bruge de alternative muligheder, der er, så er det klart, at man er en uendelig svag forhandler over for en uendelig stærk part. Så jeg vil faktisk gerne have at vide af økonomi- og erhvervsministeren, om han også gik til denne her forhandling med den klare indstilling, at han

ikke ville bruge den magt, han havde via Folketinget, til at sige: Det er en god mulighed, at vi kan lave beskatning af denne her aftale, ligesom man har gjort i andre lande omkring os mange gange.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg synes, det er sagen i en nøddeskal, når vi diskuterer den her olie, at vi skal ind i alle de her tekniske detaljer og mærkværdige aftaler. I virkeligheden synes jeg, det er ret straightforward, når det drejer sig om alle danskernes ressourcer. Vi har nogle ressourcer; vi har behov for, at de bliver pumpet op; så hyrer vi et selskab til at pumpe de ressourcer op, og det får de en eller anden pose penge for. Jeg kan slet ikke forstå, hvorfor vi skal ind i al den her beskatning; det er sådan set samfundets ressourcer. Men vi har altså en regering, og i øvrigt også en tidligere regering, som ikke er af helt samme opfattelse.

Nu har Enhedslistens ordfører været oppe nogle gange og spørge, men vi har ikke fået noget svar, så jeg vil gerne spørge hr. Kim Andersen: Er det svar, som ministeren har givet, hvor ministeren slår fast, at det eneste, samfundet får ekstra ud af denne her aftale i forhold til de nu-gældende regler, er 4 mia. kr., korrekt, eller er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg forstår godt, at hr. Stavad er nødt til at bruge mange spidsfindige argumenter, pseudoargumenter, for at forklare Socialdemokratiets mærkværdige stilling i denne her sag, hvor det drejer sig om mange penge, om velstand og om arbejdspladser, og hvor Dansk Metal har bebrejdet Socialdemokratiet, at man ikke gik med og tog et ansvar, men hvor Socialdemokraterne altså har valgt at lytte til pædagogerne i LO i stedet for til Dansk Metal, som er dem, der er afhængige af arbejdspladserne.

Det er jo sådan, at DUC-selskaberne kompenseres for virkningerne af ændringer i de eksisterende eller nye love og andre regler, der specifikt rammer producenter af kulbrinter i den danske del af Nordsøen. Kompensationen fastsættes med henblik på, at den økonomiske balance mellem staten og bevillingshaverne genoprettes, og kan maksimalt udgøre den nettofordel, staten opnår ved denne aftale. Det var et citat fra selve

aftalen. Jeg tror, det er det, der er at sige om den del af sagen.

Så vil jeg gerne sige til fru Anne Grete Holmsgaard, som nærmest bebrejdende siger til mig, at jeg omtaler denne aftale, som om det havde vedrørt en forhandling om min privatøkonomi, at jeg under det lange forløb, der har været tale om i disse forhandlinger, og også på det seneste her i Folketingssalen, faktisk har fået den opfattelse og det indtryk, at det er sket med samme grundighed og nøjagtighed, som ville være tilfældet, hvis det havde været min privatøkonomi. Det må jeg sige til fru Anne Grete Holmsgaard.

Så vil jeg sige til fru Rosenkrantz-Theil: Jeg tror, at tidspunktet er kommet, hvor vi bliver nødt til at afsløre for offentligheden, at Venstre og Enhedslisten altså ser forskelligt på denne her sag. Det gør vi. Vi har ikke noget imod privat virksomhed. Vi må jo også konstatere, at i begyndelsen af 1960'erne, da det her var et eventyr, der tegnede sig, havde staten hverken økonomi eller styrke til selv at engagere sig. Man allierede sig med en privat risikovillig virksomhed, som med dygtighed og flid og engagement har udnyttet nogle ressourcer til deres, men så sandelig også til samfundets gavn. Det synes jeg vi skal respektere.

Vi vil noget forskelligt, må jeg sige til fru Rosenkrantz-Theil. Jeg er helt klar over, at Enhedslisten jo ikke er tilfreds, før alle kulbrinter i Nordsøen er fuldstændig nationaliseret; og ikke nok med det, det gælder sikkert også A.P. Møller – Mærskts værdier og de andre operatører i Nordsøen. Det er vel det, der er Enhedslistens mål.

Kl. 11.55

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Morten Homann for en kort bemærkning – den tredje og sidste.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg ville ønske, at hr. Kim Andersen udviste den samme grundighed med at svare på Folketingets spørgsmål, som han tilsyneladende bruger på sin privatøkonomi. Det, der er essensen af den her aftale, som man sådan helt unikt har lavet med en enkelt skatteyder, en forhandling, man har lavet med en enkelt skatteyder i det her land, er jo, at man i og med at Folketinget har beskatningsretten kunne have sagt, at man ville have gennemført en mere retfærdig beskatning, som havde givet staten et større udbytte, uden

at der på den måde havde været noget som helst lovstridigt i det. Kan hr. Kim Andersen ikke bekræfte, at den ret har man sådan set benyttet sig af tre gange inden for de sidste ca. 20 år, hvor man har ændret på beskatningsforholdene, nogle gange i den ene retning og nogle gange i den anden retning, under den eksisterende koncession? Det kunne man sådan set også have gjort i denne her omgang.

Så bad jeg i min første korte bemærkning – dette er mig bekendt min anden – om hr. Kim Andersens vurdering af den problemstilling; som hr. Martin Lidegaard har rejst, nemlig at man da bare kan blæse højt og flot på kompensationsklausulen og så hæve skatten med nogle hundrede procent, hvis det er det, der skal til for at sikre staten den rigtige indtjening. Jeg vil godt bede om hr. Kim Andersens vurdering af, hvordan et sådant tiltag ville passe med den nuværende aftale. Er det i overensstemmelse med aftalen med A.P. Møller, og vil det efter hr. Kim Andersens opfattelse være i overensstemmelse med aftalen mellem Det Radikale Venstre og regeringspartierne, hvis Det Radikale Venstre medvirker til sådan en skattemanøvre?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil sådan set give hr. Kim Andersen fuldstændig ret i, at det præcis er her, vandene skiller mellem Venstre og Enhedslisten, for det er faktisk sådan, at vi mener, at der er nogle ting, der ikke er til salg. Vi mener sådan set også, at det er helt fint, at man kan trække vejret gratis. Der må vel være nogle naturressourcer, som vi ikke skal betale penge for, herunder bl.a. de energiresourcer, der ligger i vores undergrund. Derfor er vi af den overbevisning, at den danske olie selvfølgelig tilhører danskerne, ligesom nordmændene mener, at den norske olie tilhører nordmændene. Vi skal så bruge nogle penge på at få den pumpet op, og det må vi så betale os fra. Det er jo en ganske anden måde at se de her ting på, og bestemt også noget, som ville have gjort, at vores velfærdssamfund havde lidt mere at gøre godt med.

Tilbage til mit spørgsmål, som jeg stadig væk ikke fik svar på, som handler om, hvor stor en del A.P. Møller afgiver. Hvor mange penge afgiver A.P. Møller med denne her aftale i forhold til de nugældende regler? Ministeren svarer os jo, at A.P. Møller alene afgiver 4 mia. kr. i forhold til, hvad han ellers skulle have afgivet til staten. Det får vi stadig væk ikke noget svar fra hr. Kim

Andersen på. Jeg tror ikke, der er tale om en uenighed mellem Enhedslisten og hr. Kim Andersen. Nej, der må snarere være tale om en uenighed mellem ministeren og hr. Kim Andersen, hvis det er sådan, at hr. Kim Andersen ikke kan bekræfte ministerens svar heroppefra.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Hr. Kim Andersen gør sig stor umage for at beskæftige sig med hr. Ole Stavads spørgsmål uden i øvrigt at besvare dem. Derfor synes jeg, jeg gerne vil bede hr. Kim Andersen om at gå lidt længere ind i, hvor det er, hr. Ole Stavad var spidsfindig; om der var noget som helst af det; hr. Ole Stavad sagde heroppefra, som hr. Kim Andersen mener er forkert. Er det forkert, at når det er sådan, at man har den fulde beskatningsret, som man har, så man sådan set godt kan kræve 100 kr. ekstra ind, så skal man tilbagebetale de 100 kr. i kompensation plus den selskabskat, som betales af de penge, altså 143 kr.? Vil hr. Kim Andersen ikke godt bare forholde sig til de konkrete spørgsmål i stedet for at komme med udenomsnak og alle mulige polemiske bemærkninger?

Kl. 12.00

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg skal love for, at hr. Buksti puster sig op. Jeg citerede rent faktisk i mit svar til hr. Stavad det, som er det essentielle i aftalen omkring dette punkt, og jeg skal gerne gentage det. DUC-selskaberne kan kompenseres for virkningerne af nye love og regler, der specifikt rammer aktiviteter i Nordsøen. Kompensationen skal etableres med henblik på, at den økonomiske balance, som er i aftalen mellem staten og bevillingshaverne, genoprettes, og den kan maksimalt, vil jeg gerne sige til hr. Buksti, den kan *maksimalt* udgøre den nettofordel, staten opnår ved den aftale.

Jeg vil gerne sige til hr. Homann fra SF, som mener, at man kunne have fået en mere retfærdig beskatning – jeg har allerede været inde på det i adskillige besvarelser – at vi ikke mente, det var rigtigt at foretage en ensidig stramning af skattereglerne i en koncession, som løb til 2012, og hvor forudsætningerne var kendte. Det syntes vi ville være et ensidigt indgreb, og det syntes vi ikke ville være udtryk for nogen retfærdighed over for operatørerne, som har påta-

get sig en risiko, endda en meget stor risiko, og som efter vores mening på professionel, dygtig måde lever op til de forventninger, vi som samfund kan have.

Jeg vil også gerne til fru Rosenkrantz-Theil nå at sige, at det jo er fuldstændig rigtigt, at kulbrinterne i Nordsøen tilhører det danske samfund, det er vi ikke uenige om, men de skal jo udvindes, for at de har en værdi, og det kræver risikovillig kapital i milliardklassen. Man skal have teknologi, man skal have en langsigtet investeringshorisont, for at det bliver til værdier, der er noget værd for den enkelte dansker. Sammenligner vi så med, hvad det danske samfund får ud af det i forhold til de lande, der ligger omkring os, ja, så er vi jo med denne her aftale oppe på et meget fint gennemsnit. Fru Rosenkrantz-Theil skal jo huske på, at i modsætning til i Norge var den danske stat ikke risikovillig, da olieeventyret begyndte i Nordsøen for mange, mange år siden.

(Kort bemærkning).

Erik Mortensen (S):

Jeg kunne ikke undlade at bide mærke i det udtryk, som hr. Kim Andersen brugte, at Socialdemokratiet støttede sig til pædagogerne i LO.

Så kunne man jo nok på samme måde spørge: Hvilke pædagoger har regeringen og dermed også Venstre støttet sig til i de her forhandlinger, hvilke eksterne eksperter?

Nu har det været nævnt flere gange, og hr. Kim Andersen har været inde på det gang på gang her og har måttet medgive, at olien sådan set er nationens, det er danskernes. Spørgsmålet er jo så: Hvem skal hive den op? Man kunne måske godt have forestillet sig, at andre operatører end DUC kunne gøre det, og man kunne også godt forestille sig, at det kunne have været gjort under andre betingelser. Men skal man kaste lys over sådan en situation, skal man spørge nogle mennesker. Jeg har fuld respekt for de eksperter, man råder over i vores egen statsforvaltning, men det kunne jo godt være, man skulle have gjort det lidt anderledes og have kigget lidt ud.

Så spørgsmålet er: Burde man ikke, eller har man overhovedet tænkt på at tale med andre? Når man nu her skoser Socialdemokratiet for at støtte sig til det, som hr. Kim Andersen kalder pædagogerne i LO, så kunne det jo godt være, at man inden for regeringspartierne skulle have støttet sig til nogle andre pædagoger.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Hr. Kim Andersen undgik meget behændigt at svare på mit andet spørgsmål om den radikale ordførers forslag om at hæve skatten med nogle hundrede procent for at sikre, at staten kan få en gevinst ud af det uanset kompensationsklausulen. Jeg vil gerne høre hr. Kim Andersens kommentar til den model, herunder om det er i overensstemmelse med aftalen mellem regeringen og A.P. Møller, og om det er i overensstemmelse med de aftaler, man har indgået mellem bl.a. Venstre og Det Radikale Venstre.

Så vil jeg bede hr. Kim Andersen bekræfte, at uanset at han på nuværende tidspunkt har en meget puritansk holdning til, at man ikke kunne ændre noget som helst under den eksisterende koncession, så er det sådan set sket adskillige gange tidligere og også med Venstres medvirken, at man har ændret på skatteforhold under den eksisterende koncession. Vil hr. Kim Andersen ikke godt bekræfte det?

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes sådan set, det er et holde den danske befolkningen en lillebitte smule for nar, at vi ikke kan få Venstres ordfører til at bekræfte et spørgsmål, ministeren har svaret på.

Nu er der gentagne gange blevet spurgt heroppefra, om Venstres ordfører vil bekræfte, at ministeren i et svar på spørgsmål 39 siger, at A.P. Møller skal afstå 4 mia. kr., sammenlignet med hvad han skulle under de nugældende regler.

Jeg synes sådan set, at man fra Venstres side og fra regeringens side skylder meget grundigt at forklare befolkningen, hvad det er, der foregår her, eftersom det er befolkningens ressourcer, man sælger ud af, og derfor vil jeg give hr. Kim Andersen endnu en anledning til at svare på spørgsmålet om, hvor mange penge det er, A.P. Møller afstår i forhold til de nugældende regler.

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Til hr. Homann vil jeg gerne sige, at vi jo stadig væk har mulighed for at bruge skatteinstrumentet, også over for A.P. Møller – Mærsk og DUC, når der er tale om generelle regler. Der, hvor kompensationen får sin virkning, er jo, hvis der er tale om specifikke skatter og afgifter, der rammer den virksomhed og den aktivitet. Så det er ikke korrekt, at vi ikke fortsat har skattemulig-

heden, også i forhold til den virksomhed og den aktivitet, men det skal bare være generelt i forhold til erhvervslivet.

Jeg vil gerne sige til fru Rosenkrantz-Theil, at jeg har besvaret spørgsmålet én gang tidligere. Der er jo ikke nogen, der har betalt kulbrinteskatt, og vi har reelt ikke fået en indtægt via kulbrinteskatten, sådan som den har været indrettet indtil nu med 250-pct.-fradraget. 70 pct. eller 90 pct., eller hvilket tal fru Rosenkrantz-Theil kan nævne, af 0 er 0. Det er bedre at få 52 pct. af et reelt tal.

Jeg vil vende tilbage til hr. Homann: Jeg bliver nødt til at henvise til den radikale ordfører. Jeg vil ikke begive mig ud i udlægninger af, hvad den radikale ordfører måtte have udtalt. Jeg noterer mig, at Det Radikale Venstres leder, fru Marianne Jelved, og energiordfører, hr. Martin Lidegaard, i forgårs i Politiken havde et meget sagligt indlæg, hvor man roste aftalen og vedstod sig et langsigtet ansvar, også på det her område; det er jeg glad for.

Så vil jeg gerne sige til hr. Erik Mortensen, at jeg ikke skosede Socialdemokraterne for, at man havde lyttet til BUPL i LO og ikke til Metal, som er afhængig af arbejdspladserne, bestemt ikke. Nej, hr. Erik Mortensen, jeg konstaterede det bare, jeg konstaterede det i al venlighed, i det tilfælde, at medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe skulle have glemt det forhold; det kunne jo være. Og vi har jo ikke stemt endnu, så det kunne jo være, at nogle kom på andre og klogere tanker. Det var såmænd alt, hvad der kunne lægges i det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Jacob Buksti, og efter hr. Jacob Buksti får hr. Kim Andersen lov til at svare, og derefter slutter vi for middagspausen.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg skal helt i modsætning til mit almindelige temperament lade være med at nævne, hvad jeg måtte mene om hr. Kim Andersens form og facon i denne her diskussion, blot konstatere, at Venstres ordfører i hvert fald ikke rutter med svarene, og derfor vil jeg gerne give Venstres ordfører endnu en chance for at komme herop og forklare, hvad Venstres ordfører mener er det spidsfindige i de spørgsmål, hr. Ole Stavad stillede.

Så vil jeg også godt bede Venstres ordfører bekræfte, at det er sådan, at hvis staten, det offent-

lige, skal have nogle skatteindtægter ud af det her, så skal man altså op over 40 mia. kr. i løbende priser, idet det er det, ministeren selv har regnet ud er kompensationen. Er det ikke korrekt, at vi altså skal op og have over 40 mia. kr., før der er noget til staten?

Kl. 12.10

(Kort bemærkning).

Kim Andersen (V):

Jeg vil gerne sige, at det ikke har været muligt at lave den her aftale ad frivillighedens vej uden en kompensationsbestemmelse.

Vi har fået bekræftet fra sagkyndige eksperter, at den er i orden i forhold til grundloven, at Folketinget har sin beskatningsret og -mulighed. Jeg har to gange citeret fra aftalen, hvordan kompensationsbestemmelsen skal tænkes og udmøntes.

Vi har ikke indgået den her aftale, og vi stemmer ikke for den, med henblik på at kompensationsbestemmelsen skal tages i anvendelse; det vil jeg gerne sige. Vi hæfter os ved, at der her er tale om en aftale, som er afbalanceret og god og fornuftig, og som efter vores opfattelse vil udvide aktiviteterne i Nordsøen, skabe en større kage til deling mellem koncessionshaverne og den danske stat.

Fra at få omkring 40 pct. i government take får vi nu 61 pct. i aftaleperioden. Hr. Lykkesoft har tidligere udtalt, at Socialdemokraternes mål var at få omkring 50 pct. Vi får omkring 2,5 mia. kr. mere om året i de kommende år til det danske samfund, penge, som vi også kunne have fået på et tidligere tidspunkt, hvis det var lykkedes den socialdemokratisk ledede regering tidligere at gennemføre forhandlinger, som man på det tidspunkt havde i overvejelse.

Det essentielle i aftalen er, at den skaber øget vækst i sektoren, flere penge til samfundet, som kan bruges til gældsafvikling og dermed komme kommende generationer til gode, og så kan den sikre 3.000 arbejdspladser i Nordsøen. Det er værd at snakke om. Det er det, vi forholder os til, og derfor er vi tilfredse med aftalen.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Hermed er der sluttet for spørgsmål til hr. Kim Andersen. Efter pausen er det fru Aase D. Madsen som ordfører.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.13

Mødet genoptaget kl. 13.00

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fra medlem af Folketinget Jette Jespersen, der har orlov, har jeg modtaget meddelelse om, at hun fra og med den 20. december 2003 atter kan give møde i Tinget.

Egil Møllers hverv som midlertidigt medlem af Folketinget ophører herefter fra nævnte dato at regne.

Forhandlingen genoptoges

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti må konstatere, at vi nu er fremme ved de politiske målsnore i dette komplicerede lovkompleks, der skal udmøntes på baggrund af aftalen af 29. september med A.P. Møller – Mærsk.

Dansk Folkeparti skal pointere, at forslaget om indgåelse af aftalen mellem økonomi- og erhvervsministeren og A.P. Møller – Mærsk af 29. september, B 7, undergrundslovforslaget, L 48, og kulbrinteskattelovforslaget, L 62, skal ses i en ubrydelig sammenhæng både med hensyn til det politiske indhold og det merprovener, som komplekset indebærer.

Dansk Folkeparti lægger i den forbindelse vægt på at fastslå, at:

»Det ville næppe være muligt gennem en aftale at opnå en så væsentlig ændring i fordelingen af overskuddet fra aktiviteterne i Nordsøen mellem staten og DUC uden kompensationsbestemmelsen.«

Jeg henviser til notatet om kompensationsaftalen. Det vil sige: uden kompensationsbestemmelsen ingen aftale med bevillingshaverne og dermed intet merprovener til staten i en uoverskuelig tid fremover og dette med store negative samfundøkonomiske konsekvenser til følge.

Det skal derfor stå helt klart, at Dansk Folkeparti finder, at en politisk tilslutning til B 7 er en forudsætning for at tage ansvar for og få medindflydelse på de aktiviteter, der fremover skal

ske i Nordsøen på olie- og gasområdet. Det vil derfor efter Dansk Folkepartis mening naturligvis være en politisk frihjulskørsel af hidtil usete dimensioner, hvis man gerne vil være med via lovgivningen, der øger provenuet fra Nordsøen med milliardbeløb, men ikke vil tage ansvaret for aftalen med A.P. Møller i sin helhed. Jeg ved godt, hvad man kalder det, men det tør jeg altså ikke sige her fra Folketingets talerstol.

Hvis aftalekomplekset var blevet tabt på gulvet, kunne bevillingshaverne have lånet sig tilbage og kørt med f.eks. de nuværende regler og et kulbrintefradrag på 250 pct. i mange år endnu. Det vil sige, at i de kommende år, hvor indtægterne fra olie- og gasproduktionen forventes at toppe, ville det danske samfund ikke få en større andel af de øgede produktionsindtægter.

Det var derfor, Dansk Folkeparti med baggrund i forespørgselsdebatten i februar pressede regeringen til at sætte sig til forhandlingsbordet og gå målrettet efter et øget provenu allerede i 2004, samtidig med at der blev forhandlet om en 30-års-forlængelse af bevillingen fra 2012 frem til 2042.

Det ligger jo i den nuværende aftale med A.P. Møller, at forhandlingerne om forlængelse af eneretsbevillingen skulle begynde »i god tid inden 2012«. Hvordan man definerer »i god tid« er det op til den til enhver tid siddende regering at afgøre.

Kl. 13.05

Alt dette skal naturligvis ses i sammenhæng med, at den socialdemokratiske regering gennem flere år frem til valget i 2001 mere eller mindre havde taget plads i hængekøjen, og at dette reelt har medført et skønnet mindreprovenu for staten på omkring 7 mia. kr. Hvad grunden til denne udeladelsessynd har været, kan man jo kun gætte på, da der hele tiden har været et flertal her i Folketinget for at øge indtægterne fra Nordsøen.

Men tilbage til beslutningsforslag nr. B 7. Det er vigtigt for Dansk Folkeparti, at vi nu i en lang årrække fremover får skabt den ro og stabilitet på Nordsøen, der fastholder og også helst øger de mange arbejdspladser ikke mindst i Vestjylland, der er så stærkt afhængige af denne stabilitet.

Jeg læste netop forleden dag en artikel i Børsen med overskriften: »Danske offshore-firmaer efterspurgt globalt«, og det fremgår helt klart, at den viden og ekspertise, som offshorevirksomhederne har samlet op i Nordsøen gennem de sidste 30 år, nu også er efterspurgt globalt.

Denne positive udvikling er bl.a. en af de følger, som aftalen med A.P. Møller – Mærsk helt klart vil generere, men som er meget svær at prissætte, når de økonomiske fordele ved aftalen skal gøres op i kroner og øre.

Ligeledes skal vi se i øjnene, at bevillingshaverne har store muligheder for at deltage i olie- og gasudvinding andre steder i verden. Som et eksempel kan nævnes, at Norge vil udbyde 95 blokke i Barentshavet, hvor der er muligheder for meget store olie- og gasforekomster.

Netop derfor finder Dansk Folkeparti, at det er uhyre vigtigt, at der med aftalen nu er skabt sikkerhed for, at vi kan fastholde produktionen af olie og gas fra de danske felter, hvor vi ved, at det er teknisk vanskeligt at pumpe olien op, samtidig med at reserverne, hvad alle prognoser viser, er hurtigt svindende. Også her ligger der efter Dansk Folkepartis mening en stor samfundsøkonomisk fordel, der er vanskelig at beregne og værdisætte.

Som sagt er vi nu ved målsnoren, og den endelige afstemning om disse vidtrækkende og komplicerede forslag skal foretages efter denne debat. Det har indimellem været en lidt dramatisk proces, men nu er alle mellemregningerne foretaget. Bilagsmængden er enorm, og spørgsmålene og svarene kan tælles i hundrevis, og embedsmændene har arbejdet i døgndrift de sidste uger.

Vi er kommet frem til den stund, hvor den samlede sum af de førnævnte mellemregninger skal gøres op og så at sige måles og vejes, men som jeg sagde ved førstebehandlingen, er der for Dansk Folkepartis vedkommende ingen tvivl om, at vi har fået søsat den afbalancerede, robuste og langtidsholdbare Nordsøaftale på en tilfredsstillende måde til gavn for hele det danske samfund i mange år fremefter.

Som jeg tidligere har nævnt: Milliardindtægterne som følge af kulbrinteskattereglerne opstramning, overskudsdelingen og medejerskabet i DUC kunne vi så at sige have kigget i vejviseren efter – dette medejerskab og det, jeg før nævnte – hvis ikke aftalens kompensationsbestemmelse havde givet aftalepartnerne den sikkerhed for et langtidsholdbart og fair aftalekompleks, som i øvrigt et meget stort flertal her i Folketinget nu vil beslutte.

Men som sagt har Dansk Folkeparti hele vejen igennem sluttet op om dette forslag, og de tre forslag vil Dansk Folkeparti naturligvis stemme for.

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er sjældent, at en enkelt politikers udtalelse til pressen kan koste skatteyderne milliarder af kroner, men det var faktisk det, der skete, da fru Aase D. Madsen kort før forhandlingernes afslutning gik ud og sagde, at for Dansk Folkeparti ville det være tilstrækkeligt, at man i olieforhandlingerne med Mærsk Møller opnåede 1 mia. kr. i 2004.

Ifølge Politiken fra den 30. september erkendte fru Aase D. Madsen – jeg citerer hendes udtalelse: »Nej, det var ikke så smart.« Det erkendte fru Aase D. Madsen på det tidspunkt. Det var vitterligt ikke smart, for derved pådrog Dansk Folkeparti de danske skatteydere et milliardtab.

Men jeg synes ikke, jeg hørte noget til den beklagelse over for Folketinget her ved tredjebehandling. Og hvad har Dansk Folkeparti gjort for at rette op? Her kan vi jo ikke tale om en fodfejl, vil jeg gerne sige til fru Aase D. Madsen. Det her er mere end en fodfejl; den udtalelse var et katastrofalt skridt.

Jeg synes egentlig, at jeg godt vil spørge fru Aase D. Madsen, om hun ikke vil benytte lejligheden til, inden den her sag bliver færdigbehandlet, at give befolkningen og Folketinget en undskyldning for den fejltagelse, hun begik.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg var lidt forbavset over dele af den ordførertale, fru Aase D. Madsen holdt, for fru Aase D. Madsen sagde, at hvis det var sådan, at man ikke havde accepteret kompensationsaftalen, som er det, der får Socialdemokratiet til at stemme imod, så var der ikke kommet nogen penge.

Det forstår jeg ikke, vil jeg gerne sige til fru Aase D. Madsen, for noget af det, vi glædede os over tidligere på året, var, at vore to partier sammen med SF og Enhedslisten sagde, at hvis ikke der kommer en aftale, så var vi under alle omstændigheder indstillet på at ændre på skatte-reglerne. Det var sådan, jeg hørte Dansk Folkeparti, inden forhandlingerne gik i gang.

Det er jo klart fremgået også af debatten her i dag, at ovre hos A.P. Møller – Mærsk A/S har opfattelsen været, at hvis ikke man indgik en aftale, så var der et flertal i Folketinget, der var parat til, også uanset hvad regeringen gjorde, at sørge for, at samfundet fik en mere rimelig andel fra vores undergrund.

Derfor forstår jeg ikke fru Aase D. Madsens opfattelse af, at man har været i den tvangssitua-

tion, at man skal binde det danske Folketing og den danske befolkning frem til 2042.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Fru Aase D. Madsen gav en interessant oplysning. Hun sagde, at hendes parti altid havde været for at stramme beskatningen ude i Nordsøen, og at det derfor var en stor forsømmelighed, at vi ikke havde gjort det tidligere.

Jeg vil gerne spørge fru Aase D. Madsen: Hvornår før 2002 har Dansk Folkeparti sagt, at man var parat til at stramme beskatningen i Nordsøen? Mig bekendt kom det som en stor glædelig overraskelse for os alle sammen, at man var med på det her i 2002, fordi det var en fuldstændig kovending i forhold til, hvad Dansk Folkeparti har sagt tidligere.

Det andet spørgsmål, jeg har, er om suverænitetsafgivelse. Dansk Folkeparti er meget imod EU, fordi man afgiver sin suverænitet i mange år, men der er det dog demokratiske metoder, og man får lejlighed til at se de ting, man siger ja til, inden man binder sig. Kan fru Aase D. Madsen overhovedet ikke se et problem her? Suverænitetsafgivelse. Hvad ville hun sige til, at vi f.eks. lavede en 38-årig aftale med Christiania om, at de aldrig skulle betale moms? Hvad ville fru Aase D. Madsen sige til en sådan aftale? Eller at deres moms ikke måtte stige?

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne kommentere det sidste først, nemlig hr. Aukens spørgsmål med hensyn til at afgive suverænitet. Vi har jo lige haft en lille høring, hvoraf det bl.a. fremgik, at vi ikke afgiver nogen skattesuverænitet – tværtimod. Vores beskatningsret ifølge lovgivningen består stadig væk, fordi man giver compensation. Det har vi jo tærsket langhalm på utallige gange, så jeg begriber ikke, at den ikke er trængt ind.

På den anden side kan man jo så sige med hensyn til de indtægter, der skal komme: Jamen hr. Auken vil jo gerne være med til at bruge indtægterne, men hr. Auken vil ikke tage et ansvar, og det synes jeg er dybt beklageligt. Det er, som jeg siger, den største politiske frihjulskørsel, der er set nord for Alperne de sidste hundrede år.

Kl. 13.15

Med hensyn til hr. Keld Albrechtsen med den der ene milliard kroner er den altså ikke til at kommentere. Man skal da ikke fortælle mig, at fordi jeg laver en talefejl, eller hvad man skal

kalde det, som jeg beklager bagefter og siger ups, det var vist en fejltagelse, og man så samtidig næsten er færdig eller er i gang med aftalen nede på Esplanaden, kommer man kun hjem med 1 mia. kr. Det er da helt naivt at tro sådan noget.

Så kan hr. Albrechtsen jo glæde sig over, at vores minister er kommet hjem med så godt et resultat, der giver mange milliarder kroner. Så vær dog sammen med Dansk Folkeparti med til at glæde os over det.

Til hr. Stavad: Uha, det var vist også noget med, hvad samfundet havde fået, men jeg tror, hr. Stavad må komme en gang igen. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan læse, hvad jeg selv har skrevet.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt spørge fru Aase D. Madsen, om hun betegner en beskatningsret, der kun eksisterer på papiret, som en reel beskatningsret, eller om hun er enig i, at reelt er der ingen mulighed for at ændre det her.

Så vil jeg også gerne spørge fru Aase D. Madsen, om hun kan pege på en anden stor økonomisk transaktion, hvor staten har holdt sig tilbage fra at sige, at det, vi skal forholde os til, er, hvor lidt vi kan slippe med for at få en operatør til at lave arbejdet for os.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er da altid noget, at fru Aase D. Madsen vedstår, at det var en uheldig udtalelse, hun kom med. Men jeg tror ikke, hun selv er helt klar over, hvilken katastrofal rækkevidde den udtalelse havde, fordi den faldt jo på et tidspunkt lige midt under forhandlingerne, hvor ministeren givetvis ikke har været overivrig med hensyn til at lægge pres på A.P. Møller – det er der jo ikke noget, der tyder på, når man efterfølgende ser resultatet – og så kommer den melding, som jo selvfølgelig er blevet opfattet af forhandlerne på A.P. Møller-siden som en tilkendegivelse af, at der ikke længere var et flertal i Folketinget, der ville gribe til en beskatning, hvis der ikke blev opnået en rimelig aftale.

Dermed fjernede fru Aase D. Madsen det sidste pres på forhandlingerne, og det kommer jo til at fremstå klart, når historikerne på et tidspunkt går i gang med at belyse det her. Så vil fru Aase D. Madsens rolle blive beskrevet, og så er jeg bange for, at der vil blive rejst en skamstøtte

over fru Aase D. Madsen på Københavns Rådhusplads eller et eller andet meget synligt sted.

Jeg vil godt spørge fru Aase D. Madsen, hvorfor Dansk Folkeparti først indgår i et politisk flertal sammen med os andre med den klare forudsætning, at hvis ikke det blev en ordentlig aftale, skulle der laves skattelovgivning, og så løber fra det hele, smider det hele på gulvet i den afgørende fase i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Når fru Aase D. Madsen ikke svarede på mit spørgsmål om, hvorvidt man før 2002 fra Dansk Folkepartis side havde sagt, at man var med til at stramme beskatningen i Nordsøen, så tager jeg det som et udtryk for, at det var man ikke. Det kom som en stor overraskelse for os alle, at man gjorde det, en glædelig overraskelse, fordi det gav mulighed for, at ministeren kunne indgå i en aftale.

Så har jeg et spørgsmål: Fru Aase D. Madsen er jo god til tal, hør nu godt efter. Hvad er en beskatningsaftale værd, hvor man kan opkræve 1 kr., men så til gengæld skal tilbagebetale 1,43 kr.? Altså opkræve 1 kr. har man ret til, men til gengæld har man pligt til at tilbagebetale 1,43 kr.

Mener fru Aase D. Madsen faktisk, at det er en god handel?

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Efter hr. Aukens sidste spørgsmål synes jeg, at vi nu er ved at bevæge os ind i den procedure, som oppositionen var i gang med over for hr. Kim Andersen. Jeg synes, at vi ligesom skal holde op med de julelege. Det er vendt og drejet på alle mulige måder, hvad der ligger i denne her aftale. Jeg agter altså ikke at spille Pinocchio, der springer op og ned ad gulvet her, hver gang oppositionen trækker i trådene, tværtimod.

Kl. 13.20

Med hensyn til, hvad vi har gjort før og efter 2002, eller jeg vil sige før og efter valget med hensyn til nordsøbeskatningen, vil jeg gerne sige til hr. Svend Auken, at hvert eneste år, og det kan man slå tilbage og se, har vores finanspolitiske ordfører, hr. Kristian Thulesen Dahl, hele tiden taget op, at vi ville se på nordsøbeskatningen.

Det er jo først nu, vi er inde og have indflydelse. Jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg ikke tror, vi havde fået meget indflydelse på hr. Svend Aukens regering. De var ikke ligefrem de

mest villige til at tale med Dansk Folkeparti. Vi var jo ikke stuerene, så den tror jeg ikke på. Men ellers har vi sagt, at vi vil se på nordsøbeskatningen, og det er det, der er sket nu. Det var derfor, vi lagde pres på regeringen om at komme til forhandlingsbordet.

Det samme er svaret til hr. Keld Albrechtsen. Jeg gider... undskyld, men jeg er træt af den hoppen op og ned og svare på det der med et tilfældigt tal i en tilfældig avis. Den går ikke, må jeg sige til hr. Albrechtsen. Jeg svarer ikke mere på det.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Keld Albrechtsen for tredje og sidste gang og derefter hr. Svend Auken.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår så glimrende, at fru Aase D. Madsen er træt af sin egen rolle i den her sag; det forstår jeg så udmærket.

Nu får jeg jo ikke mere svar på dét, men så vil jeg godt lige spørge: Når fru Aase D. Madsen nu påstår, at hvis ikke man havde lavet denne her kompensationsbestemmelse, der binder staten frem til 2042, så kunne man ikke have fået en 20-pct.s.-ejerandel fra 2012. Det må jeg indrømme, at det har jeg meget svært ved at forstå, for er det ikke korrekt, at i 2012 kunne staten for den sags skyld uden erstatning eller noget som helst, fordi det er statens ejendom, have overtaget hele andelen, 100 pct.? Nu forærer staten så A.P. Møller de 80 pct. og beholder kun selv de 20 pct.

Fru Aase D. Madsen må forklare mig, hvordan kan det forhold, at staten forærer A.P. Møller de 80 pct. af ejendomsretten og kun selv beholder de 20 pct., nødvendiggøre, at man så oven i handelen skal forære en binding på skatteretten frem til 2042. Ja, jeg vil ikke tilråde fru Aase D. Madsen at gøre sin entre som handelsmand (*Aase D. Madsen (DF):* kvinde!) ... handelskvinde, undskyld, hvis hun tror, det var en god handel.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Svend Auken og derefter hr. Ole Stavad, og det er også for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Fru Aase D. Madsen er fornærmet over, at hun bliver bedt om at svare på spørgsmål. Da jeg havde ordet, stillede hun mig tre spørgsmål, og

jeg svarede beredvilligt og venligt på dem. Jeg spørger stadig væk: Hvad er det værd, at man kan opkræve 1 kr., hvis man skal tilbagebetale 1,43 kr.?

Jeg ved af erfaring, at fru Aase D. Madsen er god til tal og god til at overskue det her, og jeg tror, at mange mennesker, der følger med i det her, måske gerne vil vide: Hvori består den reelle beskatningsret i at kunne få lov til at opkræve 1 kr., hvis man skal tilbagebetale 1,43 kr.?

Et yderligere spørgsmål: Vil fru Aase D. Madsen bekræfte, at der er indgået i alt 70 aftaler i forbindelse med Nordsøen, herunder også mange med A.P. Møller, siden 1981, der alle betyder, at man får en 20-pct.s.-andel af bevillingen, uden at man har været nødt til at give en sådan kompensation?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg kender godt det der med, at man har svært ved at læse, hvad man selv har skrevet. Vi kan jo alle sammen komme i den situation, så jeg prøver igen.

Det, jeg havde svært ved at få til at hænge sammen, var, at Dansk Folkeparti sammen med os andre sagde til regeringen forud for de her forhandlinger, for regeringen var jo ikke interesseret i at sætte noget i gang, at hvis ikke der sker noget her, så er vi indstillet på at ændre beskatningen fra 2004. Hvordan kan fru Aase D. Madsen så have den opfattelse, at hvis det var sådan, at man ikke havde accepteret en kompensationsaftale, som binder den danske befolkning frem til 2042, uanset hvordan folk stemmer ved folketingsvalgene, så havde man ikke kunnet få flere kroner i kassen, for bl.a. vore to partier var jo enige om det?

Hvis jeg lige som en sidebemærkning må spørge fru Aase D. Madsen: Vil fru Aase D. Madsen ikke godt hjælpe os med, hvor citatet af hr. Thulesen Dahl eller andre er af, at Dansk Folkeparti var indstillet på at skærpe beskatningen inden regeringsskiftet i 2001. Jeg er helt med på, at fru Aase D. Madsen ikke har det med i lommen, men lad os så få det senere.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg kan ikke komme med noget citat – hvis hr. Stavad vil høre – fra før valget, men jeg siger efter valget, hvor vi har fået indflydelse. Det er jo det, jeg helt nøjagtigt har pointeret.

Men inden valget havde man et flertal, som man ikke ville benytte, oven i købet med De Radikale som en regeringspartner, man ikke engang kunne banke på plads, hvis jeg må bruge det ord. Det er, som jeg sagde før, pinligt for en regering, hvis den virkelig havde ønsket det. Eller også kunne man bruge Dansk Folkeparti-modellen med at sige: Jamen vi har da et alternativt flertal med Enhedslisten og med Socialistisk Folkeparti. Hvis Venstre og De Konservative ikke vil køre med på vognen, så kan de da bare lade være, så laver vi det da sammen med de andre. Det var Dansk Folkeparti-modellen.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at der ikke var kommet en eneste ekstra krone i skat, hvis ikke Dansk Folkeparti havde været med til at trække Venstre, De Konservative og regeringen til forhandlingsbordet. Det må man tage hensyn til, og jeg synes, man skal acceptere, at sådan er det. Undskyld, at jeg bliver lidt ophidset, men sådan er det jo altså.

Til hr. Albrechtsen: Jamen det er altså ligegyldigt, om aftalen var skrevet på guldrandet papir og besat med diamanter, den havde aldrig været tilfredsstillende for hr. Albrechtsen og hans parti, fordi de vil nationalisere. Det er sådan set det eneste svar, jeg kan give hr. Albrechtsen. Ligeegyldigt, hvad der bliver sagt, så er der en fundamental forskel, ligegyldigt, hvad der var kommet her, og det gælder også andre partier, så skulle man have en knage at hænge sin valgkamp op på, og det er det, der sker i øjeblikket.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Ole Stavad for tredje og sidste gang og så fru Anne Grete Holmsgaard, der tror, hun kan melde sig blot ved at rejse sig, men der skal en pote i vejret.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil prøve at være meget forsigtig med ikke at ophidse fru Aase D. Madsen, det synes jeg ikke er godt lige her op til jul.

Fru Aase D. Madsen svarede jo ikke på mit spørgsmål, for det, der jo er problemstillingen, er, at vi partier, der holdt sammen op til forespørgslen tidligere på året om det, vi var enige om, nemlig at vi var indstillet på, at hvis ikke der kom et tilfredsstillende forhandlingsresultat, ville vi benytte muligheden for at ændre skatterne fra 2004, kunne jo have hentet et resultat hjem uden at skulle acceptere en kompensationsaftale, der binder befolkningen frem til 2042.

Så også lige den bemærkning til fru Aase D. Madsen, at det flertal, fru Aase D. Madsen kan finde i det tidligere Folketing, kan jeg ikke tælle mig frem til, for Dansk Folkeparti var lodret imod, Venstre var lodret imod, De Konservative var lodret imod. Derfor kan man sige, at hvis Dansk Folkeparti havde opført sig lige så ansvarligt i opposition som den nuværende opposition, så kan vi sige, at så havde vi haft nogle muligheder, som fru Aase D. Madsen desværre forhindrer os i at have.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt spørge fru Aase D. Madsen, om hun ikke har fortrudt, at hun først sammen med os andre lægger et virkelig godt pres på regeringen, for at vi kan få flere værdier ud af den olie og gas, vi faktisk selv ejer, og derefter med sine egne ord i avisen dengang den 30. september erkendte, at det var nok en kvajer at gå ud og undergrave det pres på et tidspunkt, hvor man havde en mulighed for første gang i mange år for at få ændret lovgivningen om Nordsøen. Vi havde et flertal for det, og vi kunne dermed have sikret, at vi var kommet i en situation, hvor vi rent faktisk havde sikkerhed for, at vi fik en større del af værdierne, hvad vi jo ikke har med den aftale, der er her.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Til fru Anne Grete Holmsgaard: Pres eller ikke pres. Var Dansk Folkeparti ikke de første, der simpelt hen gik i aktion, da ministeren kom og meddelte, at redegørelsen nok ikke kunne blive færdig til den 1. oktober? Var Dansk Folkeparti ikke dem, der i forespørgslen sagde, at vi er bange for, at regeringen vil trække aftalen ud, sådan at vi ikke når at lovgive her inden 1. januar 2004?

Vi sagde: Hvis regeringen nu ikke kommer med den redegørelse og forelægger et forhandlingsresultat, så vil vi tage stilling til det sammen med venstre side i Folketingssalen. Det er jo de realiteter, der var. Der var en udsættelse til den 7. oktober, en 8-dages udsættelse, og så viste det sig, at der kun gik få dage, før regeringen kom med aftalen. Sådan er det.

Jeg er da i vældig godt julehumør, kan jeg sige til hr. Stavad. Nu svigter den igen ... det var værdien af, var det før 2004? ... nej, den har altså svigtet.

Men jeg vil lige sige, at jeg har et notat her med hensyn til beregningen, det spurgte hr. Stavvad også om, 1,43 kr. Der står, at alle beregninger er lavet efter skat. Det gælder både, når der er regnet på statens provenu og ved beregning af kompensationen. Hvis der nogen sinde skal betales kompensation, skal DUC kompenseres krone for krone efter skat. Det betyder, at når der skal betales selskabsskat af kompensationen, skal DUC have udbetalt 1,43 kr., hvorefter staten tager 0,43 kr. i 30 pct.s selskabsskat, for netto at få 1 kr. i kompensation.

Det ligger i det notat, jeg har, og det må vel stå til troende.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

SF er imod den aftale, som økonomi- og erhvervsministeren indgik i september med A.P. Møller – Mærsk, og som ministeren siden forelagde Folketinget, vel at mærke ikke som en aftale, der kunne forhandles om, for det er jo blevet fuldstændig klart, at det kunne der ikke. Der blev ikke, som vi havde bedt om i vedtagelsen, forelagt forskellige alternativer. Der blev forelagt en aftale, som var et *fait accompli* – take it or leave it.

Jeg vil sige, at vi også er noget rystede over, at to partier som Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne har kunnet tilslutte sig aftalen oven i købet meget hurtigt og uden at have set de grundlæggende beregninger, som ingen af os overhovedet har fået mulighed for at se i det forløb, der har været, og uden mulighed for at have kigget aftalen nærmere i kortene.

Der er to afgørende grunde til, at SF er imod aftalen. Aftalen indebærer for det første, at samfundet får et for ringe udbytte af sine egne værdier, som de er bundet i olie og gas. For det andet skyldes det selvfølgelig kompensationsaftalen, der reelt betyder, at der ikke er mulighed for at ændre på det økonomiske udbytte, samfundet får af sine egne værdier, fordi der skal betales kompensation.

Vi beklager dybt det, der sker her i eftermiddag, hvor et flertal vil stemme for aftalekomplekset. Vi beklager det for demokratiet, fordi konsekvensen er, at Folketinget fremover, uanset hvilket flertal der sidder her, vil være sat uden for indflydelse på samfundets andel af værdierne fra Nordsøen. Det har konsekvenser

ikke bare for det Folketing, der sidder her, men for kommende generationer af Folketing, og det må vi betegne som dybt udemokratisk.

Kl. 13.35

Vi betragter det også som dybt udemokratisk, at et flertal herinde kan sidde og berøve kommende generationer deres egne værdier. Det er heldigvis sjældent, vi står i en situation, hvor et flertal vedtager noget, der er så fundamentalt indgribende i de almindelige demokratiske spilleregler, og som et ændret flertal ikke har mulighed for at gøre om.

Det er heldigvis også sjældent, at der bliver vedtaget noget, hvor et flertal er udelukket fra at ændre på en aftale, ikke hvis, men når skattehullerne viser sig, ikke hvis, men når det viser sig, at DUC naturligvis vil være dygtig til at lave skattetækning på det her område, og ikke hvis, men når det viser sig, at vi ikke kan lave miljøregulering på Nordsøen uden at skulle betale kompensation. Jo, det kan vi i et eneste tilfælde, nemlig hvis vi siger, at der er påbud om, at sådan og sådan må man gøre. Men i det øjeblik, hvor der er mindste antydning af, at det er forbundet med afgifter, har A.P. Møller og DUC retten til at sige, at det betragter de som et fiskalt sigte. Derfor vil man have det op over for regeringen, og hvis man ikke kan blive enig, så går det til voldgift, altså uden for Folketinget. Uenigheder afgøres uden for Folketinget ifølge den aftale, der ligger her, altså ikke i Folketinget, ej heller ved domstolene.

Jeg synes fra starten, hvor aftalen blev offentliggjort, at det var bemærkelsesværdigt, at så mange partier uden for regeringspartierne bare sagde ja, men jeg synes så også, at det er bemærkelsesværdigt, at alarmklokkerne ikke har ringet hos de pågældende partier efterfølgende. Jeg synes sådan set, den allerførste anledning til at få klokkerne til at ringe var, da man læste aftalen og kunne konstatere, at her var der en kompensationsklausul. Man måtte jo stille sig selv spørgsmålet: Hvor har man set en sådan? Hvor har man set en sådan binding af Folketinget?

Næste gang måtte være, da man læste aftalen og konstaterede, at den ikke indeholder en genforhandlingsklausul. Den indeholder simpelt hen ikke en mulighed for genforhandling end ikke i den situation, hvor oliepriserne stiger markant, hvilket betyder, og det er ikke særlig indviklet, at selskaberne får en milliardgevinst uden at have investeret en eneste krone.

Nu kan man selvfølgelig godt synes, det er overvældende, lige når man får aftalen stukket

ud, men hvorfor ringede klokkerne så ikke, da økonomi- og erhvervsministeren svarede, at han ikke kendte til, at der var andre lande, der havde en så bemærkelsesværdig, særlig, underlig konstruktion som en kompensationsklausul, eller da det fremgik af vores høring her i Folketinget den 9. december, at en sådan klausul kun bruges af lande bl.a. som dem, hr. Svend Auken nævnte tidligere, nemlig Angola, Sydafrika, Georgien, latinamerikanske lande, altså lande, hvor man har totalt ustabile politiske styre, men ikke bruges af de lande, der ligger i Europa, eller af USA. Hvorfor ringede klokkerne ikke på det tidspunkt? Hvorfor lyste de røde alarmlamper ikke på det tidspunkt?

Hvorfor lyste de ikke, da svarene på de mange spørgsmål begyndte at rulle ind, og det blev mere og mere tydeligt, at der desværre ikke er nogen garanti for, at samfundet får et væsentlig højere udbytte af de milliardgevinster, der ligger i Nordsøen, med denne her aftale? Hvorfor lyste de røde lamper ikke på det tidspunkt?

Hele udgangspunktet for forespørgselsdebatten i begyndelsen af det her år og for vores pres på regeringen har jo netop været en dyb utilfredshed med, at samfundet ikke fik tilstrækkeligt af sine værdier. Hvorfor lyste lampen ikke, da det fremgik ret tidligt i forløbet, at den risiko-præmie, som operatørerne får for at trække olien og gassen op af undergrunden for samfundet, bliver på mere end det dobbelte af det, der har været gennemsnittet for olieselskaber på det her område?

Kl. 13.40

Ministeren har jo selv oplyst, at gennemsnittet, når man ser på det historisk, har ligget på 3 pct., og selv oplyst, at risikopræmien her ligger på 7 pct. 3 pct. og 7 pct. kan være lidt, når man snakker om småkroner, men når vi snakker om milliarder, er det ikke lidt. Hvorfor skulle denne sag køres på en måde, der er fuldstændig anderledes, end man gør med tilsvarende aftaler, hvor man sender det i udbud og lader konkurrencen afgøre, hvem der skal være operatør?

Hvad er de hårdtslående argumenter for, at man ikke på det her område, hvor der er tale om milliardbeløb, siger, at selvfølgelig skal der være konkurrence? Det er jo en absurditet i sig selv, at en borgerlig regering vælger ikke at benytte konkurrencemidlet på det her område og lade forskellige udbydere konkurrere om, hvem der skal have buddet, sådan at staten kan spørge, hvilket jo er den egentlige fornuftige indgangs-

vinkel, hvor lidt man kan slippe med for at få vores olie og gas op af Nordsøen.

Nu har man præcis ikke spurgt: Hvor lidt kan vi slippe med? Nu har man i stedet for sagt: Vi har lavet en aftale med kompensation, vi tror på, at det går meget fint, og vi tror simpelt hen så stærkt på, at vi er så kloge, at intet Folketing i de kommende 38 år skal have ret til at lave om på det her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

Det er tredje gang, at vi her i salen diskuterer den indgåede aftale mellem regeringen og DUC om udynding af olie i Nordsøen og de tre lovforslag, der knytter sig til aftalen.

Det er Det Radikale Venstre glad for. Der er tale om en vigtig aftale med store konsekvenser for det danske samfund, og der er ingen tvivl om, at vi er blevet klogere i løbet af processen.

Jeg vil nu ikke her undlade at gøre opmærksom på, at man godt kunne ønske sig den samme opmærksomhed og den samme politiske diskussion i et spørgsmål, der får mindst lige så stor betydning for Danmark, nemlig spørgsmålet om, hvad vi stiller op økonomisk og energipolitisk, når olieproduktionen i den danske del af Nordsøen om få år topper og Danmarks økonomi og forsyningssikkerhed dermed svækkes dramatisk.

Derfor vil jeg være glad for at høre, om ministeren har haft lejlighed til at overveje Det Radikale Venstres forslag om at nedsætte en uafhængig kommission, der netop skal belyse disse konsekvenser, ligesom jeg har bemærket under andenbehandlingen og er glad for, at SF tilslutter sig tanken, og at Socialdemokratiet også er positiv over for ideen, men dog vil sikre sig, at det er en uafhængig kommission, hvis jeg forstod hr. Svend Auken rigtigt.

I dag skal vi imidlertid stemme om de tre lovforslag, der vedrører selve Nordsøaftalen, og Det Radikale Venstre har fortsat den holdning, at der her er tale om det, som man i Sønderjylland ville kalde en rigtig spitzeaftale, dvs. en god aftale, fordi den både sikrer Danmark en stabil og fuld udnyttelse af de ressourcer, der ligger i den danske undergrund, og sikrer staten en langt større andel af de samme værdier.

Jeg skal ikke her gentage mine tidligere ordførertaler, men alene hæfte mig ved den del af aftalen, som er det mest omdiskuterede i de sid-

ste dage og i dag, nemlig kompensationsbestemelsen. Hvad nu, hvis de forudsætninger, som regeringen har lagt frem, ikke holder? Hvad nu, hvis den danske andel frem til 2012 ikke bliver 57 pct., men 40 pct., eller der viser sig et kæmpe-skattehul, som hverken det ene eller det andet ministerium havde forudset?

Er det så virkelig sådan, at staten har låst sig selv fuldstændig fast, at staten ikke kan rokke med ørerne, men bare har afleveret en blanko-check til A.P. Møller – Mærsk A/S, fordi man har indgået en bananstatsagtig aftale, sådan som flere partier har hævdet?

Jeg er glad for nu at kunne sige med fuldstændig sikkerhed i stemmen, at nej, sådan er det heldigvis ikke, og hvis nogen skulle være i tvivl, kan de læse det sidste notat fra ministeren om netop dette emne. Heraf fremgår det, at staten i hvert fald har to håndtag, som man i givet fald kan benytte, hvis forudsætningerne skulle ændre sig væsentligt.

For det første kan staten i al enkelhed skrue op for kulbrintebeskatningen, så den både kan betale kompensationen til DUC og få lidt mere provenu hjem til sig selv.

I ministeriets eget notat er som eksempel givet, at man ved en fordobling af olieprisen i 2008, det var den situation, som fru Anne Grete Holmsgaard var inde på, i princippet kunne hæve kulbrintebeskatningen til 90 pct., hvorved opnås en marginalbeskatning, man kunne kalde det en nettomarginalbeskatning, når kompensationen er betalt, på 83 pct. og et ekstra merprovenu til staten på 10 mia. kr.

Hvis ikke det er et håndtag, så ved jeg ikke, hvad det er.

For det andet fremgår det også af regeringens notat, at staten kan gennemføre anden skatte-lovgivning, en generel skattelovgivning, der rammer A.P. Møller – Mærsk A/S forholds-mæssigt hårdere end resten af erhvervslivet, uden at der skal gives kompensation, bl.a. har Socialdemokratiet jo selv i sit eget skatteudspil angivet adskillige muligheder for en sådan beskatning.

Kl. 13.45

Håndtagene er der, det er indiskutabelt, noget andet er så, om der i givet fald vil være politisk vilje til at benytte dem. Det Radikale Venstre har flere gange indikeret, at den vilje har vi, hvis forudsætningerne ændrer sig afgørende, og jeg skal ikke lægge skjul på, at det vil forundre os noget, hvis ikke de partier, der stemmer mod denne aftale, indikerer det samme standpunkt,

alene fordi de tidligere er kommet til at hævde, at der ikke er de håndtag.

Af andre væsentlige områder vil jeg i dag godt pege på, at det af spørgsmål nr. 98 fremgår, at den samlede kompensation efter skat i nutids-værdi faktisk kun er godt 15 mia. kr., hvilket selvfølgelig gør håndtagene mere effektive.

Endelig vil jeg gerne fremhæve, at kompensationsaftalen ikke efter vores opfattelse underminerer statens muligheder for at føre en miljøpolitik, der vel stadig kan pålægge A.P. Møller alle generelle miljøafgifter og -love uden kompensation og selv ved specifikke afgifter stadig kan benytte sådanne afgifter som adfærdsregulerende, som vi f.eks. gør i dag med CO₂-afgifterne, hvor den største del som bekendt går tilbage til erhvervslivet.

Alt i alt er Det Radikale Venstre meget tilfreds med den sidste klarlægning af kompensationsaftalen, som vi fik i går. Det bekræfter indtrykket af en aftale, som med de forudsætninger, vi kender til i dag, må forventes at blive til stor glæde og gavn for det danske samfund i flere generationer.

Jeg skal derfor endnu en gang tilkendegive, at Det Radikale Venstre agter at stemme ja til såvel B 7 som L 48 og L 62.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Homann, hr. Keld Albrechtsen og hr. Ole Stavad for en kort bemærkning, i første omgang er det de tre.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg synes, som jeg også sagde under andenbehandlingen, at det er et vældig sympatisk forslag, hr. Martin Lidegaard er kommet med om en oliekommission, tror jeg han kalder det. Men hr. Martin Lidegaard nåede ikke under andenbehandlingen at svare på mit spørgsmål i den forbindelse, nemlig om oliekommissionen ikke mister lidt af sin betydning og værdi, når man samtidig fastlåser statens muligheder for at ændre i beskatningen de næste 38-39 år frem i tiden.

Altså kunne man ikke godt forestille sig, at den oliekommission kommer frem til nogle indlysende, fornuftige anbefalinger, hvor man så bare må ryste på hovedet og sige, at det er bare ærgerligt, bl.a. fordi hr. Martin Lidegaard i 2003 trykkede på den røde knap og bandt fremtidige Folketing 40 år frem i tiden?

Mit andet spørgsmål drejer sig om miljø, og jeg ved, at Det Radikale Venstre i hvert fald for en del år siden var optaget af den problemstilling. Kan hr. Martin Lidegaard ikke bekræfte, at med den aftale, som man har tænkt sig at stemme ja til om ganske kort tid, fraskriver man sig muligheden for så at sige at ligestille nordsøaktiviteterne, og ikke mindst DUC-selskabernes nordsøaktiviteter, med øvrige erhvervsvirksomheder i det her land med hensyn til CO₂-afgiften? Hvis man ville prøve at opnå, at Danmark lever op til sine forpligtelser i Kyotoaftalen eller andet, skulle man sige, at nordsøaktiviteterne skulle også leve op til det, men man har fraskrevet sig det redskab, der hedder af hæve CO₂-afgiften tilsvarende.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Martin Lidegaard er jo meget imponeret over det såkaldte håndtag, som han mener ligger i kompensationsbestemmelserne.

Hr. Martin Lidegaard var selv var inde på den situation, hvor der sker en fordobling af olieprisen i forhold til de 22 kr., som ministeren har regnet det hele ud fra, og den er jo allerede steget til over 30 kr. Er hr. Martin Lidegaard ikke er enig i, at det sådan set er meget realistisk, at olieprisen kan komme derop, netop når man som Det Radikale Venstre også er optaget af den situation, hvor olien snart er opbrugt, hvilket er meget realistisk?

Er det så ikke også korrekt – det er i hvert fald de beregninger, vi kan se ud af papirerne – at så vil DUC i perioden fra 2008 og frem til 2042 få omkring 40 mia. kr. i ekstra overnormal profit, ud over de maksimalt 10 mia. kr., som hr. Martin Lidegaard tror han kan få ind? Synes hr. Martin Lidegaard så, at det er tilfredsstillende, at der oven i alle de andre milliarder bliver en ekstra overnormal profit på 40 milliarder ubeskattede kroner til DUC? Jeg kan da ikke tro, at Det Radikale Venstre mener, at det kan være rimeligt.

Skal vi bare se på, at disse samfundsværdier, disse 40 mia. kr., også bare ryger ned i DUC's og A.P. Møllers kasse? Det må være en fejl, at Det Radikale Venstre har accepteret en sådan model.

Kl. 13.50

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil ikke lægge op til nogen stor diskussion med den radikale ordfører og i øvrigt udtrykke tilfredshed med, at der fra radikal side bliver gi-

vet udtryk for, at hvis det er sådan, at ting udvikler sig anderledes, end det er forudsat, er der en vilje hos Det Radikale Venstre til inden for de rammer, der er, at prøve at rette op på det.

Deri, hvor vores uenighed først og fremmest består, er, at hr. Martin Lidegaard signalerer, at der er betydelige muligheder, hvor det er vores opfattelse, at mulighederne er skrumpet voldsomt ind.

Det er rigtigt, at hvis det er sådan, at man er indstillet på at forhøje skatten så meget, at man først betaler kompensation og derefter får af statskassen, er der muligheder. Men hvis hr. Martin Lidegaard ser på de besvarelser, vi har fået, passerer vi 100 pct. i kulbrinteskot for bare at betale kompensation, inden staten har fået én krone, og når vi kommer længere frem, f.eks. til 2020, skal vi op på 192 pct., inden staten får den første krone. Det vil sige, at vi skal over de 200 pct., hvis staten overhovedet skal have noget.

Her er det vores opfattelse, at det ikke er særlig realistisk at få Folketinget til at vedtage en lovgivning med en beskatning, der ligger langt over 100 pct. for dem, der tager kulbrinterne op. Hvis man i øvrigt har den intention, er det, man spørger efter, hvorfor vi så skal lave en aftale af den karakter med de bindinger. Det er dér, uenigheden er mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Til hr. Homann kan jeg svare det samme, som jeg gjorde under andenbehandlingen, nemlig at Energistyrelsens mulighed for at give tilladelse til, i hvilken hastighed felterne skal gives fri og udnyttes, overhovedet ikke ændres ved den her aftale. Der videreføres nøjagtig det samme regelsæt på det område som tidligere.

Til hr. Keld Albrechtsen: Hvis olieprisen stiger, er det jo korrekt, at overskuddet bliver større, og så bliver selvfølgelig både staten og DUC rigere. Det kan jeg kun bekræfte. Det, der vel er den grundlæggende politiske uenighed, er, hvor stor en del A.P. Møller skal kunne se frem til for at foretage de nødvendige investeringer og den nødvendige teknologiudvikling, der skal til for at gøre den samlede kage større og dermed også den del, som staten skal have, større. Så der er da en politisk uenighed, og det synes jeg er fair nok at der er.

Vi har efter 2012 indikeret en marginalbeskatning på 72-73 pct. Det mener vi er en rigtig beskatning ud fra ethvert hensyn, nemlig så kagen

bliver så stor som overhovedet muligt, og så udvindingen bliver stor, men jo altså også, at staten trods alt sætter sig på broderparten. Så er det, vi spørger, og det er til hr. Ole Stavad, at hvis det så viser sig ikke at holde af grunde, som vi ikke kan forudse i dag – jeg har svært ved at forestille mig det – kan vi så gøre noget?

Her siger hr. Ole Stavad meget rigtigt, og hr. Ole Stavad ved jo som tidligere skatteminister, hvad han taler om, at det er svært at forestille sig, at man laver en skat på 200 pct. Men der skal man bare lige huske på, at nettobeskatningen jo ikke bliver på 200 pct. Der bliver jo betalt kompensation til A.P. Møller, og derved kommer den selvfølgelig langt ned under 100 pct., og derved bliver det pludselig mere realistisk at gøre det.

Men jeg vil gerne medgive, at kulbrintebe-skatningshåndtaget er mest effektivt frem til 2010-2012-stykker. Det er også dér, vi har langt de største værdier, skulle jeg hilse og sige. Og så har vi altså derudover, som jeg nævnte før, mulighed for at indføre en generel beskatning, der rammer A.P. Møller forholdsmæssigt hårdere, end den rammer andre, som bl.a. hr. Ole Stavads skatteoplæg for Socialdemokratiet har lagt op til.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning, hr. Morten Homann og hr. Keld Albrechtsen. Og nu har også hr. Ole Stavad ønsket ordet for anden gang. Det får han naturligvis.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan ikke dele hr. Martin Lidegaards opfattelse af, at der faktisk er håndtag, der kan drejes på. Jeg vil sige, at de håndtag er af en karakter, hvor der kræves betydelig større politisk indsats og betydelig større politisk vilje end den, der har været til stede i forbindelse med denne aftale.

Men nuvel, lad os så sige, at den er til stede. Så vil jeg godt have at vide af hr. Martin Lidegaard: Hvor meget skal forudsætningerne ændre sig, og hvad er det for forudsætninger, der skal ændre sig, for at Det Radikale Venstre vil gå med til at dreje på nogle af de her håndtag, og enten bringe kulbrinteskatten op over 100 pct. eller lave en anden meget indviklet skattelovgivning?

Kl. 13.55

Er det for hr. Martin Lidegaard en væsentlig forudsætning, hvis oliepriserne, som i det, der

ligger til grund for aftalen, er sat til 22,3 dollar pr. tønde, kommer op på 35 dollar pr. tønde, på 40 dollar pr. tønde, på 45 dollar? Er nogen af de trin en afgørende forudsætning? Er det en afgørende ændring af forudsætningerne, hvis det viser sig, at der kan laves skatteaktioner, skattespekulation? Er det en afgørende ændring, der er tilstrækkelig til, at Det Radikale Venstre vil gå ind og ændre det her, også selv om de skal lave en beskatning, der er på over 100 pct.?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Hr. Martin Lidegaard glemte lige mit spørgsmål om CO₂-afgiften. Det kan jeg vende tilbage til.

Jeg kan forstå, at hr. Martin Lidegaards idé om oliekommissionen er, at den skal have et mandat, der er cirka lige så snævert, som det eksperterne til den høring, som Energipolitisk Udvalg og Skatteudvalget holdt, havde. De må ikke udtale sig om beskatningsforhold i den her oliekommission.

Men hvis man nu forestiller sig, at de kloge mennesker, som vi skulle have til at sidde i en oliekommission, kom frem til, at beskatningen kunne skrues sammen på en mere hensigtsmæssig måde, sådan at samfundet fik større gavn af ressourcerne i Nordsøen og for den sags skyld de andre energikilder, så har man lukket for, at de kan udtale sig om den beskatning, så har man lukket for, at man vil kunne ændre den beskatning. Det var det ene.

Det andet er til Lidegaardmodellen for brand-skatning af DUC-selskaberne. Hvis vi siger, at der er ændrede forudsætninger, og det viser sig, når vi kommer frem til 2008-2009, at staten har fået en væsentlig mindre del, og hvis man så åbner op for en skat på 200 pct. eller 250 pct., tror hr. Martin Lidegaard så, at selskaberne efter at have indkasseret størstedelen af olien i Nordsøen, fortsat vil producere, sådan at hr. Martin Lidegaard får en gevinst ud af det?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke, at hr. Lidegaard svarer på det spørgsmål, jeg stiller ham.

Hvis der sker denne fordobling af olieprisen, så vil A.P. Møllers samlede overskud være sådan – og her taler vi altså om et overskud efter skat, efter en helt usædvanlig høj såkaldt risiko-præmie og normalforrentning, altså rent flødeskum oven på det hele, som ingen andre selskaber kunne gøre sig nogen drømme om nogen si-

den at opnå – at disse 87 mia. kr., som A.P. Møller-selskaberne og DUC får, som altså er rent overskud efter skat, stiger til ca. 135 mia. kr.

Er denne ekstragevinst, denne ekstraekstra-profit på 50 mia. kr., som ikke har kostet A.P. Møller-selskaberne en dråbe sved på panden, som bare er penge direkte ned i foret, hvoraf hr. Lidegaard ved hjælp af sit såkaldte håndtag maksimalt kan hente 10 mia. kr., og så er der altså 40 mia. kr. tilbage i ren ekstrafortjeneste, rimeligt? Det er da helt urimeligt.

Jeg tror ikke, at hr. Martin Lidegaard helt forstod mit spørgsmål, men nu har jeg altså prøvet at skære det helt ud i pap. Det er en gave på 40 mia. kr. fra det danske folk til A.P. Møller. Er det virkelig rimeligt?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil starte med hr. Keld Albrechtsen, og derved kommer jeg også til at svare lidt på fru Anne Grete Holmsgaards spørgsmål. Altså med det eksempel, jeg gav før, hævdede man jo kun kulbrinteskatten til 90 pct.; så hvis vi ønsker et større provenu, kunne vi jo bare hæve kulbrintebeskatningen endnu mere, hvis det var det, man ville.

Hr. Keld Albrechtsens spørgsmål er: Kan Det Radikale Venstre leve med, at A.P. Møller kommer til at tjene flere penge, end det fremgår af de forudsætninger, vi kender i dag? Det kan Det Radikale Venstre godt. Det væsentlige for os, de forudsætninger, vi hæfter os mest ved, er fordelingen af overskuddet, for vi tror ikke, at det er sådan, at fordi A.P. Møller får flere penge, får staten mindre.

Faktisk tror vi, at det er sådan, at hvis denne aftale skal blive til gavn for det danske samfund, skal der være et meget stærkt incitament hos A.P. Møller til at gøre den samlede kage større, så der bliver, om jeg så må sige, to vindere og ikke nødvendigvis en vinder og en taber. Derfor kan vi ikke få det regnestykke, som hr. Keld Albrechtsen stiller op, til at gå op, for det er ikke sådan, det ser ud inde i vores hoveder.

Kl. 14.00

Når det er sagt, så vil jeg også sige, at jeg nødig vil sætte konkrete tal på, for det synes jeg er for svært, når vi taler om så mange år. Men når vi siger, at forudsætningerne kan bryde, så mener vi alle de forudsætninger, der i og for sig ligger i form af oliepriser, dollarkurser, andele osv. Men præcis hvor den grænse måtte ligge og ikke ligge, afhænger netop af, hvordan de forhold

spiller sammen indbyrdes, og det kan jeg ikke give noget enkelt svar på.

Det eneste, jeg kan give et helt enkelt svar på, er, at andelen af overskuddet forudsætter vi er 57 pct. frem til 2012 til staten og 67 pct., og en marginalbeskatning på 72 pct., efter 2012. Det ligger helt klart. Den fordeling ønsker vi som minimum for staten.

Så spørger hr. Homann til, hvad kommissionen skal og ikke skal, og det er jeg helt åben over for. For min skyld må kommissionen arbejde med alt, hvad det skal være, også det økonomiske, også det skattemæssige, også hvad som helst, havde jeg nær sagt. Så det er helt i orden.

Hr. Homann nævner CO₂-afgiften, og det er jo rigtigt, at man har lavet en særlovgivning for A.P. Møller med hensyn til CO₂-afgift indtil nu, og det er også rigtigt, at den bliver det svært at ændre specifikt med den nye aftale. Det vil jeg gerne medgive. Til gengæld har man altså andre muligheder, som jeg tidligere har indikeret.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil faktisk godt glæde mig over, at hr. Martin Lidegaard gør så meget ud af den efter min opfattelse eneste reelle mulighed, der er her, nemlig de generelle ændringer, som bl.a. er indeholdt i Socialdemokratiets forslag til skattereform. For vi kan jo forholdsvis hurtigt efter et valg i fællesskab få brug for at benytte den mulighed. Derfor synes jeg, det er godt, at hr. Martin Lidegaard så meget understreger, at den mulighed er der. Det er jeg enig i.

Selv om jeg synes, at hr. Martin Lidegaard er blevet mere realistisk på det punkt, så må jeg erkende min skepsis over det der med at forestille sig, at vi skal skruer på kulbrinteskatten. Som hr. Martin Lidegaard siger: Frem til 2010 er der en vis mulighed for at få penge i kassen med en procent omkring de 100. Men selv med det eksempel, som regeringen har lavet, ved at sætte den op til 90 pct. i 2008, går der jo en årrække, inden vi får den første krone i kassen, fordi vi først skal afvikle de gamle opsamlede kompensationsbeløb, som det fremgår af de besvarelser, vi har fået fra ministeren.

Af de 38 år, som man nu binder sig til, er så det, hr. Martin Lidegaard siger, at der måske i de første 6 år er en reel mulighed for at få lidt flere penge i kassen, hvis man er parat til at udskrive en skat på ca. 100 pct. eller lige deroppe omkring.

Det er derfor, jeg egentlig synes, at hr. Martin Lidegaard på en meget fair og ordentlig måde fortæller, at vi har ret i vores meget klare afstandtagen til, at vi binder os så stærkt, som vi gør. Vi har så nået forskellige konklusioner, og det respekterer jeg, selv om jeg er uenig.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen for sin tredje og dermed sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår på hr. Martin Lidegaard, at hvis det viser sig undervejs, at A.P. Møller får en sådan ekstragevinst oven i alt det andet og uden at arbejde for det på op mod 40 mia. kr., og staten kun kan hente 10 mia. kr., så vil Det Radikale Venstre i den situation acceptere det. Man har ikke noget imod, at A.P. Møller og DUC-selskaberne så får de penge.

Men synes hr. Martin Lidegaard, at det er fornuftigt og anstændigt, at vi i dag siger – fordi Det Radikale Venstre og andre partier nu synes, at det er helt i orden om 10 år – at så kan det Folketing, der sidder her om 10 år, ikke beslutte at beskatte disse 40 mia. kr.? Synes Det Radikale Venstre egentlig, det er rimeligt, at hr. Martin Lidegaards bedømmelse af den sag i dag også skal tvinges ned i halsen på et Folketing om 10 år? Eller synes hr. Martin Lidegaard, at det egentlig var mere rimeligt, at Folketinget så til den tid havde mulighed for at tage stilling til, om A.P. Møller og DUC-selskaberne skulle have en ekstra julegave på 40 mia. kr. oven i alle de andre milliarder?

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg er glad for, at de kloge hoveder i hr. Martin Lidegaards oliekommission gerne må diskutere skat. Men vil hr. Martin Lidegaard bare ikke medgive, at det så er lidt besynderligt, at uanset hvad de måtte komme frem til omkring beskatning af kulbrinteproduktionen, så har man sådan set afskrevet sig muligheden for at ændre på det forhold? Så selv om alle landets kloge hoveder kom frem til, at man skulle ændre beskatningsmodellen, så er den sådan set låst for tid og evighed.

Så forholdt hr. Martin Lidegaard sig ikke til mit andet spørgsmål. Hvis nu vi når frem til 2008 eller 2009, hvor vi er enige om, at en meget,

meget stor del af den tilbageværende olie og gas i Nordsøen er brugt, og man så til den tid vælger at bruge Lidegaardmodellen, og hvis man så kunne få gennemført den her meget, meget høje beskatningsprocent, vil hr. Martin Lidegaard så ikke medgive, at der er en vis risiko for, at selskaberne bag siger: Jamen nu har vi sådan set fået langt størstedelen af kagen med den lave skatteprocent. Så nedsætter vi sådan set produktionen. Der er ikke nogen grund til at producere for fuld damp til den høje skat.

Og så får man, vil jeg sige til hr. Martin Lidegaard, absolut ingenting af den højere statslige andel, som han så gerne vil have fat i.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Først til hr. Ole Stavad: Vi nærmer os faktisk hinanden. Så vidt jeg hører, har Socialdemokraterne jo nu anerkendt det ene håndtag i hvert fald, nemlig det generelle, som hr. Ole Stavad også selv har lagt frem. Det vil sige, at der er vi altså enige om, at der er et håndtag.

Så er der det andet. Der må jeg sige, at det jo er rigtigt nok, at i 2008 ved en dobbelt så høj oliepris vil den – hvad skal man kalde den? – formelle skatteprocent være 90 pct., men marginalbeskatningen vil kun være 83 pct., fordi man betaler kompensationen tilbage. På den måde kan man altså sagtens forestille sig, som jo også Diderik Lund i høringen gav udtryk for, at der principielt intet er til hinder for at skrue på den. Det er bare en så absurd tanke, så det vil jeg medgive hr. Ole Stavad. Op til 6.000, eller hvor meget det var, i 2040.

Men principielt er der ikke noget til hinder for det, og det, der er pointen her, er jo, at det, der vil ske i det øjeblik, staten indikerer, at man er meget utilfreds med den andel, man har fået, er selvfølgelig, at man får en genforhandling, som der også er åbnet mulighed for i aftalens sidste afsnit, og som der også har været i den nuværende koncession. Det er det, der er det interessante.

Det er derfor, jeg kalder det et håndtag. Jeg kalder det ikke et mål i sig selv, at staten skal bone op på en meget høj skatteprocent, men der er intet til hinder for, at vi gør det, og marginalskatteprocenten kommer jo ikke over 100. Det er et svar til hr. Morten Homann: Den ligger netop på det niveau, hvor der stadig er et incitament for A.P. Møller eller DUC til at arbejde videre – eller det bestemmer vi jo selv, kan man i hvert fald sige.

Jeg forestiller mig netop den situation, hvor staten *ikke* får den andel, som vi har fået stillet i udsigt med aftalen her, og at vi derfor vil sikre os, at andelen stiger til det samme niveau, altså at marginals-katten ligger omkring de der 72-73 pct. Det er jo det, det handler om.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg kan ikke helt, og det er ærligt ment, overskue de tal, som hr. Keld Albrechtsen jonglerer med. Men som jeg sagde tidligere: Hvor meget staten vil betale, bestemmer staten sådan set selv. Det er det, jeg har forsøgt at indikere i mit indlæg. Det Radikale Venstre finder i dag, at et rimeligt niveau er en marginalbeskatningsprocent på de der 72 pct. og en andel af overskuddet på 67 pct. efter 2012.

Der er jo ingen, der siger, at man nødvendigvis skal sidde med hænderne i skødet, hvis det hele bliver helt forskruet inden 2012, altså vente til alle indkomsterne ligesom er leveret og så først ændre det i 2012. Det kan man altså gøre, præcis når man vil. Det er billedet af en fuldstændig forsvarsløs stat, der intet kan stille op, som jeg forsøger at gøre op med. Staten har solide håndtag. Den har i hvert fald de to, som jeg har nævnt i dag.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan jo godt forstå, at hr. Martin Lidegaard forsøger at gøre op med billedet af den værgeløse stat, for ellers falder alle hans argumenter jo for, at hans parti stemmer for det her, selv om jeg nu tror, at hr. Martin Lidegaard faktisk efterhånden er blevet klar over, at det har været en meget alvorlig fejltagelse. Det Radikale Venstre har gjort her.

Så vidt hr. Martin Lidegaard sagde, var det afgørende for ham, at der var en andel på 57 pct. til staten frem til 2012. Vi ved alle sammen, at hvis der overhovedet skal handles på det her, så skal der handles hurtigt. Derfor vil jeg godt spørge hr. Martin Lidegaard: Den statsandel, der kommer ind, som jeg synes er absurd lav, men det er vi så uenige om, vil han følge den år for år her fremad og være villig til, hvis der bliver udsving på det her, der bare er nogenlunde markante, så at gå ind og være med til, at vi ændrer lovgivningen?

Kl. 14.10

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Stavad for sin tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det groteske er jo, at hvis vi tager regeringens eksempel med at forhøje kulbrintebeskatningen til 90 pct. i 2008, har hr. Martin Lidegaard ret i, at så vil der gå en årrække, hvor procenten, marginals-katten, når vi tager det der med, at man får penge ind og betaler tilbage igen, kun er 73 pct. Det er, fordi der kommer nul i statskassen. Der går en årrække, inden den første krone ender i statskassen, for alt, hvad man opkræver med 90 pct. – forskellen mellem det, der er i dag, og ligger i lovforslaget – skal jo krone for krone betales tilbage. Ja, der skal endda betales 1,43 for hver krone, man får ind, fordi man også skal betale skatten hos DUC.

Jo senere man gør det her, desto flere år går der, fra man laver en ændring, uanset hvad man kalder procenten, og til man overhovedet får en krone i kassen. Det er derfor, jeg mener, at vi skal erkende, at det instrument, der hedder ændring af kulbrinteskatten, er meget, meget tvivlsomt – for nu at sige det forsigtigt.

Det er så også det, der gør det, altså med hensyn til den der ikkegenforhandlingsklausul. For sådan en er der jo ikke. Man kan tage spørgsmålet op, men problemet er, at hver gang, man rejser et spørgsmål over for den anden part fra statens side, kan den anden part sige: Jamen hvis I gør det, så skal I betale compensation, så skal I først af med 40 mia. kr. til os, inden vi får noget.

Derfor er staten i alle sammenhænge frem til 2042 den svage part. Det er det, jeg synes er bekymrende. Det kan jeg ikke forstå ikke også bekymrer Det Radikale Venstre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

så er det hr. Martin Lidegaard for at svare. Og så er der noget, der tyder på, at vi kommer videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg har bemærket, at SF er meget bekymret over det grundlag, som Det Radikale Venstre har truffet sin beslutning på. Der er oven i købet udsendt pressemeddelelser om, at vi er blevet snøret af ministeren. Det er ikke småting, og det er jo sjældent, at man har så stor kollegial omsorg i Tinget her. Så jeg vil gerne kvittere for, at SF bekymrer sig sådan.

Men vi er faktisk af den rene overbevisning, at SF's idé om, at A.P. Møller ligesom beholder koncessionen til 2012 – skummer to tredjedele af

den olie, vi kender til, der er derude, alt hvad den kan, og så efterlader halvtomme felter, som staten skal købe og derefter udbyde – virkelig efter vores bedste overbevisning er en fuldstændig dødfødt idé, fordi den samlede kage dermed bliver meget mindre. Derfor har vores udgangspunkt været en frivillig aftale.

Hvis ikke man får en frivillig aftale, tror vi simpelt hen på, at kagen bliver så meget mindre, at selv om det så lykkedes at få, skal vi sige 80 pct. eller 75 pct., eller hvor meget vi nu kunne få den op på i et udbud, hvis man overhovedet kunne det, så vil det give staten langt mindre. Det er den logik, som er baggrunden for Det Radikale Venstres holdning.

Så vil jeg gerne sige, at det da er indlysende nok, at set fra statens side var det rarest at være fri for kompensationsbestemmelsen. Jeg har ikke lyst til at stå og sige, at det er en dejlig, dejlig, dejlig bestemmelse. Men der må jeg også bare sige, at når vi får en så stor ekstra andel af midlerne frem til 2012; når vi får en frivillig aftale, der sikrer, at den samlede kage bliver betydelig større og udviklingen så god og stabil som overhovedet mulig, skal vi jo også levere en sikkerhed på den anden side, så vi er sikre på, at de investeringer kommer, og så man er sikker på den stabilitet. Vi har så efter vores overbevisning en jordskælvsklausul, eller hvad man skal kalde den. Hvis det hele brister, så kan vi stadig skruer.

Hr. Ole Stavad har jo en pointe i, at der er en vis form for efterslæb. Det vil jeg gerne medgive hr. Ole Stavad. Men der skal man jo bare huske, at hvis vi tyer til det her middel, vil det jo typisk være, fordi staten har fået færre indtægter, end vi egentlig havde kalkuleret med, og derfor vil den compensation, der skal betales tilbage, også være mindre. Dermed ville efterslæbet sandsynligvis også være større, end det fremgår af de be-
regninger, vi har set i ministeriets papirer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Grete Holmsgaard for sin tredje og sidste korte bemærkning. Derefter tror jeg, at vi kommer videre i ordførrækken.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil lige sige til hr. Martin Lidegaard, at det altså var en noget fordrejet udlægning af, hvad der er SF's position. SF har sagt, at det, vi mente ville have været det klogeste, ville være at gå ind og ændre beskattningen nu, så man sikrer en langt større del af værdierne af den olie, der bo-

res op nu, altså i den indeværende koncessionsperiode. Og at man så forberedte et udbud, så man kan bruge det middel, som man i øvrigt bruger i olieaftaler og også i alle mulige aftaler, nemlig at man går i udbud med det og dermed vender sagen om, så den kommer til at stå på fødderne i stedet for på hovedet, altså ved at spørge: Hvor lidt kan staten slippe med at betale i risikorente for at have en operatør?

Kl. 14.15

Her er et af problemerne jo, at man fuldstændig har fravalgt konkurrencen. Det har man så haft mulighed for, fordi der på et tidspunkt er blevet givet en lille musefældeklausul til Danmark om, at lige præcis i den her aftale kunne man lave en ny aftale uden at bruge udbudsmekanismen, som ellers er det, der er påbudt i EU, og som ellers bliver anvendt.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Uanset hvordan man fastlægger beskattningen frem til 2012, så tror jeg, at fru Anne Grete Holmsgaard vil medgive mig, at det er af stor betydning ikke at få et afbræk inden 2012, en u hensigtsmæssig, vi kan kalde det skumning af felterne, fordi en koncessionshaver får et direkte incitament til at pumpe så meget op så hurtigt som muligt og derefter overlade platforme og halvtomme felter til et udbud, som jeg tror er yderst tvivlsomt.

Nogle gange synes jeg, det er interessant at tænke lidt på proportionerne i det her. Hvis vi med den middelproduktion, som regeringen lægger op til, forestiller os, at vi fra 2012 fik 80 pct. af overskuddet i stedet for 67 pct., så ville det svare til, at staten i hele perioden fra 2012 til 2042 fik 10,5 mia. kr. mere. Så stor er forskellen på det, der forventes at komme op af jorden frem til 2012, og fra 2012 og frem.

Det vil sige, at vi altså snakker om en forskel på 330 mio. kr. om året. Det er selvfølgelig mange penge, men det er bare lige for at få proportionerne ind. Det lyder, som om vi har foræret milliarder og atter milliarder væk.

Det, det handler om, er, at vi frem til og efter 2012 får en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig udnyttelse af undergrunden i Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Holmsgaard har haft tre korte bemærkninger. Derfor er det hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil allerførst sige, at det eneste formildende træk, der er ved Det Radikale Venstres holdning til den her sag, jo er det forhold, at man allerede nu, inden man har trykket på knapperne og godkendt aftalen, i virkeligheden er klar over – det signal forsøger man at udsende så klart som overhovedet muligt til pressen – at man har viljen til at lave det om.

Det er jo interessant nok, men det ville da unægtelig være en mere regelret fremgangsmåde, at man sagde: Vi er godt klar over, at det her skal laves om, og derfor stemmer vi imod det, som det foreligger.

Men nuvel, det eneste formildende ved det er da så, at *når* det bliver nødvendigt at lave det om, vil Det Radikale Venstre også være med, og det vil vi selvfølgelig huske på.

Hr. Martin Lidegaard havde lige en diskussion med fru Anne Grete Holmsgaard om det helt afgørende punkt, hvor han er blevet trukket rundt ved næsen af ministeren, nemlig myten om, at man ved at give A.P. Møller eneretsbevilningen fra 2012 og fremefter skulle få en større produktion og en bedre udnyttelse af ressourcerne.

Det er den grundlæggende myte, som alle ministerens regnestykker hviler på. Det var det, der skulle give staten 20 mia. kr. mere – 21 mia. kr. tror jeg, men ministeren må eventuelt korrigere. Jeg tror, det var 21 mia. kr. mere, end hvis man ikke gav A.P. Møller aftalen. Og det, det hele står og falder med, hele ministerens argumentation og hele det grundlag, som Det Radikale Venstre har sagt ja på, hviler på denne falske antagelse.

Hvorfor er denne antagelse falsk? Jo, den er falsk, fordi her og nu har staten instrumenter til at hindre en overudnyttelse på kort sigt. Alle investeringer skal ind og godkendes i Energistyrelsen – det har ministeren selv bekræftet – så man har styr på, hvad der bliver udnyttet i perioden frem til 2012.

Så kunne man som én model – det var den, fru Anne Grete Holmsgaard var inde på – gennemføre et forholdsvist hurtigt udbud, og det ville da naturligvis sikre, at en ny operatør eller DUC, hvis de så vinder, er fuldt klar til at forberede produktionen efter 2012. Og hvis DONG f.eks. går ind – det dygtige danske statslige olieselskab, som ministeren omhyggeligt glemmer, hver gang vi har den her debat – og vinder den, så kan de forberede sig og overtage på fuldstændig fornuftig vis. De er faktisk eksperter lige

præcis i at udnytte olieløst, hvor oliemængden er toppet, og hvor det teknisk er meget vanskeligt at nå ud og få det sidste med op. Det er DONG faktisk specialister i. Jeg er ikke sikker på, at A.P. Møller er helt så dygtig som DONG på det punkt. Derfor er det regulært en myte, der er opbygget og næret og gentaget dagligt gennem de sidste 3 måneder som den syge undskyldning, der skulle begrunde en elendig aftale med A.P. Møller.

Kl. 14.20

Historien vil dømme de politikere, som har skabt denne myte. Naturligvis først og fremmest ministeren, som jeg tror oven i købet i begyndelsen selv troede på den. Det kan jeg dog næppe forestille mig længere.

Historien vil også gentage sig, det er jeg helt overbevist om. Nu er det tredje gang, man indgår en ubrugelig aftale med A.P. Møller. Det eneste, der kan trøste mig på den sorte dag, hvor Folketingets flertal med åbne øjne vedtager en indskrænkning af vores demokrati, endda en ret fundamental indskrænkning, derved at man binder Folketingets hænder på ryggen i næsten 40 år frem i tiden, er, at man også tidligere har lavet dårlige aftaler med A.P. Møller. Man har også tidligere sagt, at de ikke kunne laves om. De *vil* en dag blive lavet om, det er jeg ikke i tvivl om. Enhedslisten vil i hvert fald gøre alt, hvad vi kan for at gøre det, uanset alle klausuler og kompensationsbestemmelser og hvad ministeren ellers kan forsøge at binde fremtiden med.

Men det bliver selvfølgelig fundamentalt meget vanskeligere, fordi der netop er denne binding. Det er det, der er så dårligt.

Vi må konstatere på nuværende tidspunkt, at sagen ikke er ordentligt færdigbehandlet i udvalget. Ministeren sender løbende fejlrettelser over; oplysninger, der har været forkerte. Det tyder på, at der i alle de mange besvarelser kan gemme sig overordentlig mange fejl, som endnu ikke er nået at blive rettet. Det er et meget stort problem.

Jeg synes ikke, det er forsvarligt, at Folketinget vedtager det her på det grundlag, der ligger, inden jul. Jeg vil meget opfordre ministeren til at tage forslaget tilbage eller til i det mindste at acceptere, at det går tilbage til udvalgsbehandling.

Når jeg siger det, er det også, fordi der hele tiden dukker uafklarede spørgsmål op. Eksperterne sagde jo under den høring, vi havde, at det var en uforståelig aftale. Det var den gennemgående bedømmelse fra eksperterne, nemlig at det

var en uforståelig aftale, hvis konsekvens og rækkevidde ikke kunne bedømmes på baggrund af det materiale, der foreligger. Det har ikke ændret sig fra høringen og så frem til i dag, heller ikke selv om ministeren er kommet med to sammenfattende notater. De har rejst flere spørgsmål, end de har besvaret.

Vi har set, hvordan ministeren har kastet sig ud i en række manipulationer for at forsøge på at få den her sag til at fremstå i et bedre lys, f.eks. har han i sine besvarelser forsøgt at maskere den kendsgerning, at der sker en forhøjelse af den såkaldte risikopræmie i en situation, hvor der ingen som helst risiko mere er tilbage for A.P. Møller. Olien er fundet, olien er i gang med at blive udnyttet. Der gik ministeren ind og maskerede tallene, så han fik det til at se ud, som om der sker en sænkning af risikopræmien. Det gjorde han bl.a. ved at ændre på de perioder, der lå til grund for beregningerne.

Vi har ydermere stillet spørgsmål og undersøgt, hvad de skattemæssige konsekvenser for de øvrige selskaber vil være. Hvilken stilling får de øvrige selskaber? Vil de skattemæssigt og på anden måde blive ligestillet med DUC? For det kan jo få meget stor og afgørende betydning for, om ministeren efterfølgende vil kunne få godkendt den her aftale i EU.

Først siger ministeren til os, at man ikke må indregne skatten i den her beregning af kompensationen, som ligger i aftalen med A.P. Møller. Det siger han først. Så kommer der derefter et svar, det er på spørgsmål nr. S 102, hvor det fremgår, at når de andre selskaber skal tilbydes en lignende ordning, så skal skatten indregnes. Så skal man indregne, hvad staten har opnået i form af forøgede skatteindtægter.

Kl. 14.25

Men ministeren har oplyst til os, at man ikke må indregne skatten, for så kan det komme i strid med EU's statsstøtteregler. Så det er formentlig en ulovlig ordning, som ministeren har lagt op til over for de andre selskaber. Og hvis det er en ulovlig ordning, kan han ikke tilbyde dem lignende aftaler, og så er der tale om forskelsbehandling i forhold til EU-lovgivningen.

Jeg er godt nok bekymret for det. Eller jeg vil sige: Jeg er egentlig ikke bekymret for det, for det ville jo trods alt være en fordel, hvis det her blev underkendt. Men jeg tror simpelt hen, ministeren står i den situation, at han har rodet sig ud i noget, som formentlig vil vise sig at være ulovligt.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren og ordførerne fra Dansk Folkeparti og Venstre og De Konservative, om ikke godt de vil acceptere, at vi afbryder her i tredje behandling og får sagen tilbage i udvalget, så spørgsmålet om forholdet til EU-retten kan blive belyst, så man i det mindste ved, hvad det er, man gør, før man trykker på knapperne. Det synes jeg ville være rimeligt, for det er altså ikke lykkedes ministeren at klarlægge det.

Vi har jo fået svar på et spørgsmål, et meget grundlæggende spørgsmål, nemlig om alle de besvarelser, alt dette materiale, som eksperterne meddelte var uforståeligt: De er ikke godkendt af A.P. Møller. Ministeren oplyser, at de besvarelser ikke er godkendt af A.P. Møller. Vi ved ikke, om den anden part i den her aftale står inde for det grundlag, som Folketinget i dag behandler. Det skal i givet fald afgøres ved en voldgift, hvis konklusioner ingen kan kende på forhånd, og som bliver totalt uforudsigelige af den simple grund, at A.P. Møller ikke har forpligtet sig på nogen af de svar, som ministeren har givet. Det kan være, at A.P. Møller bagefter vil sige: Nå ja, det sagde ministeren i Folketinget, men det er i øvrigt ligegyldigt, for det mener vi ikke.

Det er jo en helt grundlæggende mangel ved det her, og derfor synes jeg egentlig også, at ministeren skulle sende et bud over på Esplanaden – det kan godt nås her i løbet af eftermiddagen, hvis vi får en udsættelse af debatten – for at få at vide, om A.P. Møller står inde for de svar, som ministeren har afgivet her i Folketinget, eller om A.P. Møller har en anden opfattelse.

For hvad nu hvis det viser sig, at A.P. Møller har en grundlæggende anden opfattelse af en række af spørgsmålene? Det er slet ikke utænkeligt. Jamen ministeren ville da formentlig ikke turde gå op og sige, at A.P. Møller som udgangspunkt kan antages bare at være enig i alt det, ministeren har svaret. Ministeren har jo selv svaret, at han ikke har dækning hos A.P. Møller. Jeg synes ærlig talt godt, man kunne gøre det. Ministeren kan jo skynde sig at sende et bud over, og så kan vi genoptage forhandlingerne her til aften, når budet er kommet tilbage. Medmindre budet selvfølgelig kommer tilbage og siger, at A.P. Møller ikke står inde for besvarelserne. Men så går jeg ud fra, at ministeren trækker sine forslag tilbage.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så enkelt er det nok ikke. Men nu er det hr. Martin Lidegaard for en kort bemærkning. Vil hr.

Auken også have en kort bemærkning? (*Ophold*).
Ja.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Hr. Keld Albrechtsen nævnte, at Energistyrelsen stadig kunne styre udvinding af felterne, men det gælder altså kun for nye felter, for de felter, der er givet tilladelse til, styrer A.P. Møller selv udvindingen af, og i hvilken takt den skal udvindes.

Jeg kommer op, for jeg er blevet en lille smule forvirret over, hvad Enhedslisten egentlig mener kan lade sig gøre inden for denne kompensationsaftale. For på den ene side har vi, der agter at stemme ja til aftalen, jo fået en stor svada om, at det er uansvarligt, fordi man binder staten på hænder og fødder, og man kan intet foretage sig osv. På den anden side har hr. Keld Albrechtsen jo afgivet smukke løfter om at lave det hele om og bruge alle de virkemidler, der er i aftalen til at lave det hele om osv. Det er, som om der er en lille diskrepans imellem de to synspunkter.

Nu ved jeg, at hr. Keld Albrechtsen aldrig har været i et parti, der gik ind for væbnet revolution, så jeg mener, at det må være inden for det her aftalefelt, hr. Keld Albrechtsen ser muligheder for at ændre aftalen, hvis det skulle vise sig. Jeg er godt klar over, at hr. Keld Albrechtsen gerne vil ændre den under alle omstændigheder. Vi vil så kun ændre det, hvis forudsætningerne ændrer sig. Men har hr. Keld Albrechtsen ligesom accepteret, at der er de muligheder? For så er vi jo kommet længere i debatten i dag.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg deler hr. Albrechtsens bekymringer for, om denne aftale er i overensstemmelse med EU-retten både i henseende til koncessionsdirektivet, i henseende til konkurrencereglerne og i henseende til statstøttereglerne. Men jeg tror ikke, det tjener noget formål, at vi forsker i det spørgsmål yderligere i udvalget. Jeg tror ikke, vi kommer længere. Det bliver et anliggende mellem den danske regering og Europa-Kommissionen. På nuværende tidspunkt tror jeg derfor ikke, det tjener noget formål, at vi afbryder forhandlingen.

Kl. 14.30

Vi har hele vejen igennem sørget for at få vendt så mange sten som overhovedet muligt i denne sag. Jeg tror, vi har gjort så grundigt et arbejde, som man næsten kan forlange af folke-

tingsudvalget. Det er der blevet gjort her. Jeg tror ikke, vi kommer tingene nærmere, uanset at hr. Keld Albrechtsen har fuldstændig ret i, at det er et fundamentalt uløst problem i forbindelse med aftalens videre skæbne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt medgive hr. Svend Auken, at man naturligvis godt kan nære bekymring for, om det kan lykkes ministeren at nå frem til en besvarelse. Men det var faktisk også først og fremmest et råd til ministeren og en opfordring til ordførerne fra regeringspartierne og fra Dansk Folkeparti om, at de jo faktisk har muligheden, hvis de vil, til at få de ting belyst. Men hvis hr. Aukens antagelse af, at det kommer der alligevel ikke noget ud af, er rigtig, fordi de altså ikke vil foretage sig mere, så er det jo det. Men jeg synes, det ville være klogt af det borgerlige flertal lige at tage sig den tid.

Så vil jeg sige til hr. Martin Lidegaard: Jeg tror, det nu bliver meget svært at forestille sig, hvordan det under en kommende regering, hvor jeg da håber, at både Enhedslisten og hr. Martin Lidegaards parti kan få indflydelse på tingene, vil være muligt, at et nyt statsligt indgreb kan finde sted, fordi man nu gør det så vanskeligt som næsten tænkeligt muligt. Vi har kun hr. Martin Lidegaards lille håndtag at klamre os til. Det har vi været inde på, det skal jeg ikke gentage. Derfor bliver det nødvendigt at tænke fuldstændig utraditionelt, men det er jo sket før. Det er tredje gang, man laver en aftale. Det er tredje gang, man har været nødt til at lave om. Fjerde gang kommer også.

Der må så hr. Martin Lidegaard og jeg i fællesskab, forhåbentlig da, bruge al den fantasi, vi kan sætte i sving, og alle de jurister, vi kan sætte i arbejde, samt politisk pres og alt, hvad der kan tænkes. Men det bliver så frygtelig svært, fordi man har lavet aftalen fra regeringens side naturligvis med det sigte at gøre det så frygtelig svært som overhovedet muligt.

Det er næsten, hvad jeg kan svare, for det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at udtænke i detaljer, hvad vi skal gøre til den tid. Det, jeg bare har sagt, er, at vi kommer til at gøre det. Vi vil gøre det, og vi vil gøre det så hurtigt som muligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Nu håber jeg ikke, der sidder nogle her, der har en forventning om, at Kristendemokraterne kommer med nogle helt nye argumenter for at sige ja til denne aftale, end der allerede er blevet fremført i dag, for det gør vi ikke. Jeg har såmænd heller ikke noget nyt at tilføje i forhold til, hvad vi har sagt tidligere.

Det har været afgørende for os at få en langsigtet aftale, så man undgår en uhensigtsmæssig udnyttelse af olieressourcerne frem til 2012, hvor den eksisterende koncession udløber. Vi har før været inde på, at hvis den koncession skulle have løbet videre frem til 2012, så ville der dér have været et incitament for A.P. Møller til at skrue op for olieudvindingen, og dette ville så føre til en dårligere udnyttelse af olieforekomsterne og vil ikke ligefrem være til gavn for staten.

Vi mener, at den nye aftale sikrer staten højere indtægter fra Nordsøen, hvilket vi har ønsket og også efterlyst tidligere. Endvidere mener vi altså også, at aftalen sikrer stabile vilkår for olieudvindingen, og det betyder så også gode muligheder for fortsatte investeringer i Nordsøen.

Det er også vigtigt for mig at sige, at Kristendemokraterne baserer sit ja til aftalen på de forudsætninger, som er fremlagt af den danske regering i forbindelse med behandlingen af de her tre forslag: B 7, L 48 og L 62. Hvis disse forudsætninger ændres afgørende, vil vi benytte de muligheder, som aftalen indeholder, til at genforhandle aftalen.

Kristendemokraterne støtter fortsat den indgåede aftale med A.P. Møller.

Kl. 14.35

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det er en historisk beslutning, vi står over for, når vi om, ja, jeg vil ikke sige om lidt, for jeg ved ikke, hvor lang tid det varer, skal stemme om Nordsøaftalen og de tilhørende lovforslag.

Det er også en sag, som har stor betydning for de næste mange års aktiviteter i Nordsøen og for statens indtægter fra aktiviteterne de næste mange år.

Der har været mange store tal og mange ord fremme i debatten. For mig og regeringen har det været vigtigt at sikre staten større indtægter fra Nordsøolien. Det har også været en vigtig drivkraft bag ved aftalen, at vi har kunnet skabe en samlet set større samfundsøkonomisk gevinst til deling mellem staten og selskaberne.

Ud over at skabe en større samfundsøkonomisk gevinst sikrer aftalen også, at en større del af overskuddet i fremtiden vil tilfalde staten.

Aftalen udstikker rammerne for fremtiden i Nordsøen. Der er nu basis for at fortsætte investeringer og for at udvikle og anvende ny teknologi, så vi kan få fat i mere af den olie, som ligger i felterne. Olie kommer ikke af sig selv. Man kan ikke bare stikke sugerøret ned. Der skal ske nye investeringer, så det kan lykkes at få indvundet mere af olien.

Jeg er særdeles godt tilfreds med, at vi har kunnet indgå en god aftale, og jeg glæder mig over, at et bredt flertal bestående af Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne står bag aftalen.

Jeg er ikke så overrasket over, at hverken SF eller Enhedslisten har ønsket at støtte aftalen. Jeg kan godt være noget forundret over, at Socialdemokratiet ikke ønsker at støtte aftalen. Ikke nok med det, men jeg synes faktisk også, at Socialdemokraterne har gjort deres til at forsure debatten, fokusere på elementer, der ikke har meget at gøre med det faktum, at vi med aftalen har opnået, at de tilbageværende ressourcer i Nordsøen udnyttes mere effektivt og giver en større samfundsøkonomisk gevinst. Det er en gevinst, som fremover vil bidrage til at skabe flere arbejdspladser i Danmark.

Jeg er tilfreds med, at staten får et væsentlig større provenu; at staten fremover kan se frem til ca. 61 pct. af overskuddet imod ca. 40 pct. historisk set. Det svarer til et merprovenu på 31 mia. kr. sammenlignet med gældende regler.

Der er skabt en robust løsning med et langt mere stabilt beskatningsgrundlag og en mere effektiv marginalbeskatning på ca. 73 pct. Og sidst, men ikke mindst, vil jeg sige, at den fremtidige forrentning af aktiviteterne i Nordsøen jo ikke adskiller sig fra, hvad der må forventes i branchen.

En kommentar til slut til hr. Keld Albrechtsen: Vi hørte, at DONG var sådan et rigtig godt selskab. Jeg kan sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er jeg fuldstændig enig i, og de beregner sig faktisk den samme forrentning for at gå om bord i Nordsøen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg godt nok, at det er ved at være for stærkt, vil jeg sige til ministeren. Men det kan jo skyldes, at ministeren er træt efter et stort stykke arbejde.

Men vi spurgte faktisk ministeren, hvad den forrentning var, som DONG forudsætter ved ny olieproduktion. Og så skriver ministeren tilbage, at når DONG går ind i en forøgelse af sin andel i oliefelterne, så kræver de et afkast på 10 pct. realt efter skat.

Men det var slet ikke det, der var spurgt om. Er det ikke korrekt, at det, der var spurgt om, var: Hvad var afkastkravet ved afgivelse af bud på nye koncessioner?

Det er klart, at der beregner man sig da selvfølgelig en højere risikopræmie. Det har bare ikke noget med den her situation at gøre, for det er ikke nye oliefelter, vi snakker om, det er eksisterende oliefelter uden den risiko. Og er det ikke korrekt, at der beregner olieselskaber sig normalt 3 pct.? 3 pct. og ikke 10 pct.?

Jeg synes, at ministeren skal benytte lejligheden til at komme herop og demtere, jeg vil nærmest sige undskylde, for det er ren manipulation, og det er misbrug af DONG i en situation, hvor DONG's folk jo ikke har nogen mulighed for her over for Folketinget at korrigere de fejlagtige oplysninger, ministeren kom med.

Jeg synes ikke, det er en værdig afslutning på den her debat, uanset hvilke uenigheder man ellers kan have.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Albrechtsen har sådan en vidunderlig evne til at overse den røde knap. Den har lyst et pænt stykke tid, men lad gå.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det var såmænd bare den lille krølle, der handlede om, hvordan vi bedst får belyst konsekvenserne for dansk økonomi og energipolitik, når olieproduktionen på et tidspunkt stopper.

Kl. 14.40

Jeg er jo klar over, at økonomi- og erhvervsministeren har haft nok at se til i de sidste par uger og måske ikke har nået at tænke det igennem. Men jeg var da glad for at høre, at ministeren ikke helt vil afvise ideen og er parat til at kigge konstruktivt på de forskellige muligheder, der kunne være i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det jo har været vigtigt for regeringen, at vi sikrer et solidt og et robust beskatningsgrundlag. Vi må

konstatere, at det har vi ikke haft indtil nu. Og når man taler om rentabiliteten, så kan man på de notater og det notat, der ligger om samfundsøkonomien, jo se, at den rentabilitet, der ligger i denne aftale, der rækker fremad, er mindre end den, der var tidligere, og også, hvis man blot havde forlænget aftalen.

Så må jeg også lige sige til det med risiciene: Det er jo forudsat i det scenarie, der ligger om Nordsøen nu, at der skal gøres et fund, et stort eller mellemstort fund, plus at man skal blive bedre til at trække olien ud af felterne. Det er faktisk en del af det mellemscenarie, der ligger.

Så må jeg også sige til hr. Keld Albrechtsen: Jeg ved jo, at Enhedslisten er fuldstændig imod, og at man gerne havde set, at man havde udbudt felterne igen. Vi har været igennem det her utallige gange.

Det, der måske ikke helt er fremgået, er, at et olieselskab jo kan det, man i fagsproget kalder at creame felterne, altså skynde sig at trække så meget ud som overhovedet muligt. Men der var jo et bredt flertal i Folketinget, der mente, at det var en god idé at genforhandle aftalen. Det har vi så gjort, og vi har fået et godt resultat.

Derfor må jeg blot sige til hr. Keld Albrechtsen, at sammenligningerne omkring rentabiliteten kan man sætte mange spørgsmålstejn ved. Det er jo fuldstændig afgørende, hvilken værdi vi går ud fra for at beregne det her. Det har også været under angreb fra hr. Keld Albrechtsen.

Det, vi blot må konstatere, er, at vi – som det er i dag – har halvdelen af olien oppe inden 2012, og om 16 år har vi 80 pct. oppe. Det er derfor, regeringen har været optaget af allerede nu, at vi får en del af pengene ind.

Så det der med blot at vente og udbyde har vi jo været dybt imod fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg fik ikke svar på det spørgsmål, jeg stillede vedrørende oplysningerne fra DONG, som jeg altså mener at ministeren har manipuleret med, og jeg synes, at ministeren skal tage kontakt med DONG og give DONG en undskyldning.

Så vil jeg da bare sige, at det jo ikke er den eneste måde, ministeren har manipuleret med det her på. Det faktuelle er, at A.P. Møller forventes at bogføre en værdi på 30 mia. kr. Hvis man regner ud fra denne realistiske værdi, så vil den fremtidige gennemsnitlige årlige forrentning fra 2004 til 2042 blive på 26,1 pct. Det vil jeg bede ministeren komme herop og bekræfte, for

det er faktisk rigtigt, hvorimod den i de foregående år fra 1962 til 2003 kun var 10,4 pct. Der sker altså en voldsom forøgelse af det gennemsnitlige afkast til A.P. Møller som følge af den her aftale.

Det forsøgte ministeren også at manipulere ved at ændre beregningsmetoden, som man lagde til grund. Ved at påstå, at A.P. Møllers indre værdier var 60 mia. kr., forsøgte han at borttrylle denne forhøjelse af afkastet, som er det reelle i forløbet. Det vil jeg også godt bede ministeren bekræfte. Jeg synes ikke, det er smukt, at den her sag skal slutte med, at ministeren begynder at doktorere på alle tallene for at få det til at se pænt ud.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg forstår, at ministeren er så optaget af diskussionen om DONG, der pludselig kom ind i billedet, så jeg tror, at han blev grebet af iver og derfor glemte det andet spørgsmål, der blev stillet i forhold til kommissionen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lidt mere ro i salen, tak.

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Martin Lidegaard, at regeringens selvfølgelig også er optaget af, hvad der sker på energiområdet for Danmark, når nu olieproduktionen på Nordsøen falder. Det ved jeg også at vi allerede i Energistyrelsen sidder og arbejder på.

Kl. 14.45

Jeg skal ikke fortsætte hele den diskussion, som hr. Martin Lidegaard har taget hul på her inden for de sidste par dage, men blot sige, at vi jo godt er klar over, at produktionen topper inden for de kommende par år, og så går det ellers ned ad pyramiden. Det er derfor, vi faktisk har været interesseret i at få lavet en aftale, der allerede nu får mere ud.

Så vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen: Det er jo Enhedslisten, der manipulerer omkring terminalværdien af aktiviteterne på Nordsøen. Jamen det er da rigtigt, at de i dag er bogført til 30 mia. kr., men der er vel heller ingen, der vil sælge NESAs til den bogførte værdi. I øvrigt kan jeg sige, at afskrivningerne derude kører over 15 år, det vil sige, at når noget er fuldt afskrevet, så er der stadig væk værdierne i det.

Hertil kommer knowhow. Vi ved, at A.P. Møller – Mærsk er eksperter i tværgående boringer, og i det hele taget kan man jo ikke bare regne ud fra 30 mia. kr., som Enhedslisten gerne vil. Der er jo ingen almindelige mennesker, der går ud og siger, at det, vi regner med, er den bogførte værdi. Det må hr. Keld Albrechtsen også vide. Det er jo igen blot for at manipulere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Keld Albrechtsen for den sidste korte bemærkning til ministeren.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er altså meget mærkeligt nu at skulle beskylde for at manipulere med tallene, når det tal, jeg bruger, er et, ministeren har oplyst til mig, da jeg i udvalget bad om at få at vide, hvad værdien er. Der sagde ministeren, at det er den bogførte værdi, og at man regner med, at den bliver angivet til 30 mia. kr.

Jeg går da ud fra, at det må være rigtigt, når A.P. Møller selv siger det. Ellers står vi i den situation, at det i hvert fald ikke er retvisende oplysninger, der kommer fra A.P. Møller vedrørende værdien. Så får ministeren lige pludselig lavet tallet om til 60 mia. kr., for så viser det jo et lavere afkast, end det gør ud fra det, A.P. Møller har oplyst, nemlig 30 mia. kr.

Så jeg vil da til gengæld spørge ministeren: Hvor kommer så det tal på 60 mia. kr. dumpende ned fra? Jeg kan såmænd godt besvare spørgsmålet. De 60 mia. kr. opstår på den måde, at det er det tal, ministeren har brug for i sin regnemaskine for at få det til at se ud, som om A.P. Møller får et lavere afkast i fremtiden og ikke et større, sådan som realiteten er. Det er da det korte af det lange i det.

Hvis jeg har manipuleret med et tal, så skyldes det alene det forhold, at jeg har fået tallet af ministeren. Så det er lidt uforståeligt, at det skulle være mig, der manipulerer.

(Kort bemærkning).

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Det, jeg kan sige til hr. Keld Albrechtsen, er jo, at de 80 mia. kr. – det fremgår også af de notater, der er fremsendt – er værdien af de samlede investeringer. Og så forholder hr. Keld Albrechtsen sig jo ikke til, hvad prisen egentlig er, hvad den faktiske værdi er. Det er jo det, man reelt skal kunne svare på. Hvad vil det koste at købe

de værdier, som DUC har i Nordsøen i dag? Det er ud fra det skøn, at man når til værdien på de 60 mia. kr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 64 stemmer (V, DF, KF, RV og KD) mod 43 (S, SF og EL).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Økonomi- og erhvervsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 48: Forslag til lov om ændring af lov om anvendelse af Danmarks undergrund. (Implementering af aftale af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og A.P. Møller – Mærsk A/S om efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).
(Fremsat 5/11 2003. Første behandling 12/11 2003. Betænkning 11/12 2003. Anden behandling 16/12 2003. Tillægsbetænkning 18/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 96 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KD) mod 10 (SF og EL).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 62: Forslag til lov om ændring af kulbrinteskatteloven og lov om ansættelse og opkrævning m.v. af skat ved kulbrinteindvinding. (Ændringer af skattelovgivningen, som er lagt til grund for aftale af 29. september 2003 mellem økonomi- og erhvervsministeren og bevillingshaverne i henhold til eneretsbevillingen af 8. juli 1962 til efterforskning og indvinding af kulbrinter i Danmarks undergrund).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 5/11 2003. Første behandling 12/11 2003. Betænkning 11/12 2003. Anden behandling 16/12 2003. Tillægsbetænkning 18/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 98 stemmer (V, S, DF, KF, RV og KD) mod 8 (SF og EL).

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 86: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af øl, vin og frugtvin m.m. samt emballageafgiftsloven. (Konkurrenceforbedring for visse grænsehandelsvarer).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 19/11 2003. Første behandling 27/11 2003. Betænkning 11/12 2003. Anden behandling 16/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.